

ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถใน
การเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล (เจริญราษฎร์อุทิศ)
เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
อัศเรศ ทองลักษณ์ศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549

ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถใน
การเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล (เจริญราษฎร์อุทิศ)
เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อัครเศ ทองลักษณ์ศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549

THE EFFECT OF CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS LEARNING
AND SOCIAL REINFORCEMENT ON THAI WRITING ABILITY OF
PRATHOM SUKSA II STUDENTS AT BANBUAMON
(JAREARNRAT -UTIT) SCHOOL IN
BANGKHEN DISTRICT,
BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
AKARAT TONGLUKSIRI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2006

Akarat Tongluksiri.(2006). *The Effect of Concentrated Language Encounters Learning and Social Reinforcement on Thai Writing Ability of Prathomsuksa II Students at Banbuamon (Jarearnrat -utit) School in Bngkhen District, Bangkok*. Master Project, M.Ed (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School . Srinakharinwirot University.
Advisor Project : Instr. Wilailuck Pongsopar

The purpose of this experimental research was to study the concentrated language encounters learning and social reinforcement on Thai Writing Ability of prathomsuksa II students at Banbuamon (Jarearnrat -utit) School in Bngkhen District, Bangkok in academic year 2005. The 16 subjects were randomly from population and then they were randomly divided into 2 groups : the experimental group and the control group. Each group was consisted of 8 students . The experimental group was exposed to concentrated language encounters learning and social reinforcement : the control group was not exposed to the concentrated language encounters learning and social reinforcement. The research instrument was Thai writing ability test. The data was analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test and the Mann – Whitney U test.

The result were as follows :

1. Thai writing ability of the students exposed to concentrated language encounters learning and social reinforcement was significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. Thai writing ability of the students were not exposed to concentrated language encounters learning and social reinforcement was significantly increased than before the experiment at .01 level.

อัครเศ ทองลักษณ์ศิริ.(2549).ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทาง
สังคม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบ้านบัวมด(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
และการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร กลุ่ม
ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 16 คน ซึ่ง
ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริม
ทางสังคม และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทาง
สังคม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย วิเคราะห์
ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกชันและแมนวิทนีย์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากไม่ได้รับการเรียนรู้แบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3.นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมี
ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถใน
การเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ)
เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
อัศเรศ ทองลักษณ์ศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี อันเนื่องมาจากการที่ได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง และ อาจารย์ดร.พาสนา จุฬรัตน์ กรรมการสอบปากเปล่า ที่ได้ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำจึงทำให้ งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จผล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง และอาจารย์พาสนา จุฬรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ โดยพิจารณาตรวจ และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์เสริมศรี ไชยเศรษฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยและคณะ ครูโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย อาจารย์ใหญ่และคณะครูโรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย และการพัฒนาเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบใจนักเรียนชั้น ป.2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) ที่ให้ความร่วมมือให้ข้อมูลและเป็นกลุ่มทดลองจนเสร็จสิ้นในครั้งนี้

ขอขอบใจนางสาวพศชนัน นิรมิตรไชยอนนท์ และเพื่อนทุกคนที่คอยอยู่เคียงข้าง ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์เสมอมา

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่จินดาฉวี บุญมาลีรัตน์ คุณพ่อจเร ทองลักษณ์ศิริ คุณตาดำรง บุญมาลีรัตน์ และทุกคนในครอบครัวที่เป็นกำลังใจและคอยดูแลข้าพเจ้าเสมอมา ทั้งในด้านกำลังใจ กำลังกาย กำลังทรัพย์ คอยดูแลให้ความรักและความห่วงใยเป็นอย่างดีเสมอมา ซึ่งเป็นพลังให้เกิดความสำเร็จของงานวิจัยครั้งนี้ คุณค่าอันเกิดประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบแด่ทุกคนที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด

อัศเรศ ทองลักษณ์ศิริ

3. The students exposed to concentrated language encounters learning and social reinforcement were significantly increased than the others who were not exposed to concentrated language encounters learning and social reinforcement at .01 level

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ..... 1
	ภูมิหลัง..... 1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า..... 4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า..... 4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า..... 4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย..... 4
	ตัวแปรที่ศึกษา..... 4
	นิยามศัพท์เฉพาะ..... 5
	กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 7
	สมมติฐานในการวิจัย..... 7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา..... 8
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา..... 8
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา..... 19
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม..... 22
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม..... 22
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม..... 23
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย..... 26
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย..... 26
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย..... 34
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร..... 36
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 37
	การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง..... 37
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 37
	การดำเนินการทดลอง..... 41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3(ต่อ) การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า.....	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	47
จุดมุ่งหมาย สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	49
อภิปรายผล.....	49
ข้อเสนอแนะ.....	53
บรรณานุกรม.....	54
ภาคผนวก.....	60
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	111

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	40
2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและ หลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม.....	44
3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและ หลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม..	45
4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ระหว่าง กลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม และกลุ่มที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริม ทางสังคม.....	45
5 แสดงค่าความยากง่าย(p) ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r) ของแบบทดสอบความสามารถ ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	106
6 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและ หลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม....	108
7 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและ หลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม..	109
8 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้ แรงเสริมทางสังคม และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้ แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม.....	110

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงลำดับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	10
2 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	12

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2545:3) กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้บรรจุวิชาภาษาไทยให้อยู่ในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา จึงมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสารทั้งการรับความรู้และการถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิดอย่างมีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผล(กระทรวงศึกษาธิการ. 2532:7) ด้วยเหตุนี้จึงเป็นภารกิจหลักของโรงเรียนที่จะจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

การสอนภาษาไทยให้ได้ประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะทั้งสี่ด้านนี้ การเขียนจัดได้ว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญและต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น การเขียนเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่างๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ระบบตัวอักษร เป็นการบันทึกถ้อยคำ และความคิดมิให้สูญหาย โดยเฉพาะการถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ มนุษย์ใช้การเขียนเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันหลายอย่าง การเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการฟัง การพูด และการอ่านด้วย ซึ่ง ประพรี อุ่นจิตติ(2531:2) กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนทุกวิชา เพราะต้องอาศัยการจดบันทึก เพื่อรวบรวมข้อมูลถ้อยคำจากครู เพื่อเขียนรายงานย่อสิ่งที่ได้ยินเพื่อเขียนตอบปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เพ็ญศิริ ชูติกุล (2526:70) ที่ว่า การเขียนเป็นทักษะที่แสดงออกแทนคำพูด นับว่าจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตอีกทักษะหนึ่ง เพราะเป็นเครื่องมือที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนให้คนอื่นรับรู้ ตลอดจนบันทึกเรื่องต่างๆ มิให้สูญหาย เราใช้ประโยชน์จากการเขียนในชีวิตประจำวันหลายอย่าง เช่น การเขียนจดหมาย ประโยค กลุ่มคำ วลี จะต้องเขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี หากเขียนไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกัน ด้วยความสำคัญของการเขียนดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดจุดประสงค์ของการเขียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในช่วงชั้นที่ 1(ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3) เมื่อจบแต่ละช่วงชั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถ

และคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมดังนี้ พุคและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกความต้องการ และจินตนาการ จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ใช้คำคล้องจองแต่งบท ร้อยกรองง่ายๆ ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ และนำไปใช้ในการพูดและเขียน มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545:9) และมาตรฐานการเรียนรู้ในสาระที่ 2 : การเขียน มาตรฐาน ท ๒.๑ : 1. สามารถเขียนคำได้ถูก ความหมายและสะกดการันต์ถูกต้อง ใช้ความรู้และประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความและเรื่องราว แสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ รวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน 2. มีมารยาทการเขียนและนิสัยรักการเขียนและใช้ทักษะการเขียนจดบันทึกความรู้ประสบการณ์และ เรื่องราวในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.2545 :21)

ในปัจจุบันปัญหาสำคัญในการสอนภาษาไทยคือนักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้ถูกต้อง ซึ่งจากผลการวิจัยสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนระดับประถมศึกษาของกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ นักเรียนมีคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับร้อยละ 52 – 70 ซึ่งทักษะที่มีปัญหามาก คือ ทักษะการเขียน (พันธ์ชัย วิหคโต.2538 :7) จากสภาพการไม่ประสบผลสำเร็จด้านการเขียนดังกล่าวมาแล้ว ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ วิธีการสอนของครู เพราะครูยึดการสอนตามแนวเดิมไม่ ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม ใช้การสอนแบบยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนไม่มีการฝึกฝนการเขียนเพิ่มเติม นอกจากนั้นการออกข้อสอบยังใช้แบบปรนัย ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ใช้ทักษะในการเขียนที่ควร

จากการที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชากิจกรรมแนะแนว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 โรงเรียนบ้านบัว มล มาเป็นเวลา 1 ปี ได้สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแนะแนวในคาบเรียนพบว่านักเรียนในช่วงชั้นที่ 1 มี ปัญหาในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ นักเรียนเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง เขียนลำดับเรื่องราวเหตุการณ์ ต่างๆ ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเขียนเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้ และการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชา ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 พบว่านักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนของทักษะภาษาไทย ด้านการเขียนมากที่สุด ในทั้งสี่ทักษะอันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน นักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำ ปัญหา ในการแต่งประโยคให้ถูกต้อง ปัญหาในการเขียนบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ เพื่อเป็นการสื่อความหมายให้ เข้าใจ การผันเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ และการเขียนลำดับเหตุการณ์ไม่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ จำเป็นที่จะต้องได้รับการแก้ไขโดยเร็ว เพราะจะเกิดผลเสียในการเรียนวิชาอื่นๆ ตามมา

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาในการเขียน ภาษาไทยมากที่สุด จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 73 คน เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้อง จำนวน 25 คน คิดเป็น ร้อยละ 34.24 เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.32 ปัญหาในการแต่งประโยค 11 คน คิด เป็นร้อยละ 15.06 ลำดับเหตุการณ์และบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้ไม่ดี 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.32 ซึ่งจาก

เหตุนี้ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

การพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักเรียน สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเรียนรู้โดยใช้นาฏ การ การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นต้น ในที่นี้ผู้วิจัยได้เลือกการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพราะการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาโดยใช้บทเรียนเป็นปัจจัยป้อนให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย โดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาเริ่มจากการอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่นๆ เพื่อนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2534 :18)

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้ศึกษาวิธีสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะในการอ่านและการเขียน คือ วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งได้มีนักการศึกษาสนใจและนำไปทดลองสอน ได้แก่ ริชาร์ด เบรนต์ตัน บาร์ทเล็ท และ เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช (2531 :9) นอกจากนี้ จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในประเทศไทยพบว่า ได้มีการศึกษาทดลองใช้กับการสอนภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอื่นๆ ดังนี้ ศศิธร วงศ์ขาลี (2542 : 117) สุภาพร อินทร์หอม(2542 : 60) มยุรี เกราะหัดดี (2535 : 104 - 105) ชัญญุ โครบุตร(2535 : 99 – 100) ซึ่งการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถในการเขียนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

นอกจากนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าควรได้มีการนำเทคนิคในการปรับพฤติกรรมมาใช้ร่วมกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์(252 : 90 - 124) กล่าวว่า การใช้เทคนิคสองเทคนิค ได้ผลดีกว่าใช้เทคนิคเดียว และการที่ใช้แรงเสริมทางสังคมเพราะใช้ง่าย ไม่สิ้นเปลือง และไม่ทำให้นักเรียนต้องการสิ่งของแทนการได้รับความสุขทางจิตใจอย่างแท้จริง ดังเช่น ผลงานวิจัยของ สมพร สุทัศนีย์ (2522 : 91) ที่ศึกษาเรื่องผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเจียมขีรึมผิดปกตินักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การใช้แรงเสริมทางสังคมทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมเจียมขีรึมผิดปกตินี้เพิ่มขึ้น

ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาควบคู่กับการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 54 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการเขียนภาษาไทย หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนภาษาไทยได้ถูกต้องและเหมาะสม ได้แก่ สะกดคำได้ถูกต้อง การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และการเขียนลำดับเรื่องราวได้

2. การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ผ่านเรื่องราวหรือนิทานที่จะทำให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง เน้นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดถือการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

2.1 ขั้นนำ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างความสนใจ ได้แก่ ร้องเพลง เล่นเกม นำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาซักถามเกี่ยวกับนักเรียนคนใดที่มีปัญหาในการเขียนภาษาไทย และ โยงเข้าสู่กิจกรรมหลัก

2.2 ขั้นดำเนินการ

2.2.1 ผู้วิจัยอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

2.2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนสนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้วิจัยเล่า นักเรียนผลัดกันอ่านออกเสียง และลำดับเรื่องราวตามความคิดของนักเรียน

2.2.3 นักเรียนและผู้วิจัยเขียนเรื่องที่เล่าในข้อ 2.2.1 และ 2.2.2 ร่วมกัน

2.2.4 ผู้วิจัยให้ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนวางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน ผู้วิจัยเป็นผู้แจกอุปกรณ์ ได้แก่ กระดาษสำหรับวาด ดินสอ สี ยางลบ ไม้บรรทัด นักเรียนวาดภาพตามที่วางแผนไว้ ดังนี้

2.2.4.1 จัดลำดับภาพแต่ละภาพว่าจะวาดภาพอะไรบ้าง ตรงไหน ใครเป็นผู้วาด

2.2.4.2 ตั้งชื่อเรื่องแล้วจัดทำปกหนังสือ โดยเขียนชื่อเรื่องและวาดภาพประกอบ

2.2.4.3 ปกหลังหนังสือ เขียนชื่อ – นามสกุลของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม รวบรวมผลงานและจัดเรียงหน้าให้เรียบร้อย นำไปเย็บเล่ม

2.2.4.4 นักเรียนอ่านบทพจนาน

2.2.5 กิจกรรมเสริมทักษะการเขียน ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาจนเกิดความแม่นยำ โดยวิธีการเขียนสะกดคำ การนำคำที่ครูให้มาแต่งให้เป็นประโยคที่มีความหมาย และการเขียนลำดับเรื่องราวเหตุการณ์ที่ครูยกตัวอย่างได้

2.3 ขั้นสรุป

2.3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปถึงผลที่ได้จากการเรียนรู้

2.3.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3. การใช้แรงเสริมทางสังคม หมายถึง วิธีการที่ครูให้สิ่งที่น่าสนใจแก่นักเรียนพอใจเมื่อมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งนักเรียนจะได้รับแรงเสริมทางสังคมแต่ครั้งแตกต่างกันไปตามความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยนักเรียนจะได้รับคำชมเชยว่าเก่ง เก่งมากและเก่งที่สุดตามลำดับจากความสามารถในการเขียนภาษาไทยจากน้อยไปหามาก หรือนักเรียนจะได้รับการพยักหน้า การยิ้มให้ และการยิ้มให้พร้อมกับแตะที่ไหล่เบาๆ ตามลำดับจากความสามารถในการเขียนภาษาไทยจากน้อยไปหามาก

4. การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม หมายถึง วิธีการที่ครูดำเนินการสอนตามข้อ 2. แล้วใช้แรงเสริมทางสังคมในช่วงของการเรียนที่มีการตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัด ทำหนังสือเล่มใหญ่ ได้แก่ เมื่อนักเรียนสามารถตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง ครูชมเชยว่านักเรียนเก่งมาก นักเรียนสามารถเล่าและลำดับเรื่องราวได้อย่างถูกต้องครูยิ้มให้ และพูดชมเชยว่าเก่งมาก เมื่อนักเรียนวาดรูปได้และระบายสีได้อย่างสวยงาม ครูกล่าวชมนักเรียนเก่งมาก พร้อมกับยิ้มและแตะที่ไหล่ของนักเรียนเบาๆ

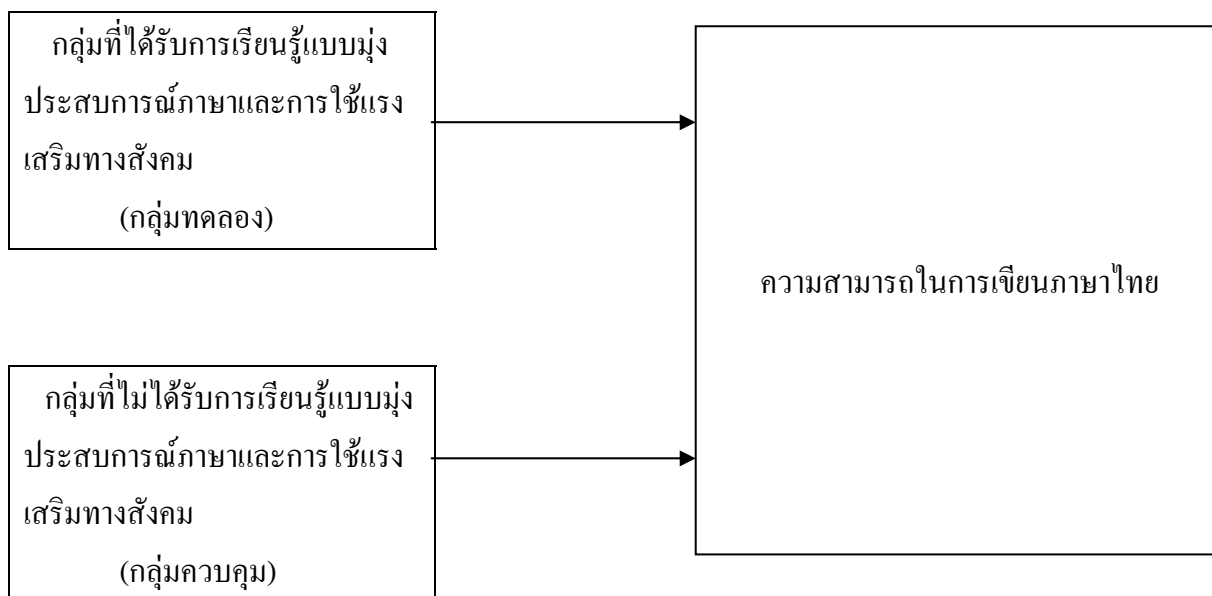
5. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม จำนวน 8 คน

6. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม จำนวน 8 คน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

1.1.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลายคน เช่น ไบรอันเกรย์ ดร.ริชาร์ด และเนี่ยเดอร์ จากประเทศออสเตรเลีย เมื่อต้นปี ค.ศ.1960 และเผยแพร่ออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในประเทศไทย ได้มีการทดลองเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ ปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปี พ.ศ.2527 ต่อมาในเดือนตุลาคม พ.ศ.2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการจัดทำหนังสือภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองพบว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว เป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกชั้นตอน ในปี 2530 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ดำเนิน โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยความสนับสนุนด้านงบประมาณจากมูลนิธิโรตารีสากล ทำเป็น โครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ ผลปรากฏว่า

นักเรียนมีความสามารถในการเขียน การอ่าน ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งมีความสนใจรักการอ่าน จากผลการทดลองดังกล่าว มูลนิธิโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุน โครงการวิจัยและพัฒนารองานอ่านใน 4 จังหวัด เขตการศึกษา 11 โดยจัดงบประมาณให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ดำเนินการ โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และดำเนินงานขยายเพิ่มในเขตการศึกษา 2 3 และ 11 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2531 และดำเนินการทดลองต่อไปถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่ง สิ้นสุดโครงการในปีการศึกษา 2534 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2537 : 1)

ปี พ.ศ.2540 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีนโยบายการปฏิรูปการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ให้สอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้เปิดขยายห้องเรียนที่สอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครอบคลุมห้องเรียนทั่วประเทศ โดยจัดสรรงบประมาณให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ดำเนินการอบรมครู และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สนับสนุนสื่อประกอบการอบรม การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู และหนังสือประกอบการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 4)

1.1.2 หลักการและแนวทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

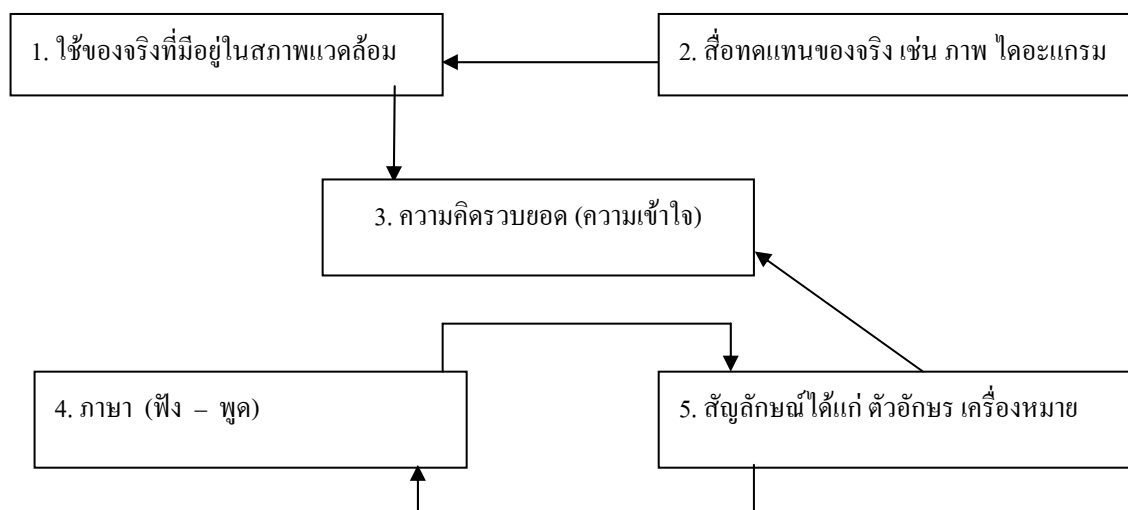
วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้แนวทฤษฎีการสอนภาษาจากหลายทฤษฎีด้วยกัน ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช 2534 : 20 – 30)

(1) การสอนเพื่อสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach) แนวทฤษฎีการสอนแบบนี้จะเน้นใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมแตกต่างกันในแต่ละชุมชน ที่อาจผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นหลักสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริ่กอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคม ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียน เพียงเพื่อเข้าใจระบบของเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาส แสดงออกทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการ

ใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง การพูดร่วมกัน

(2) แนวทฤษฎีการสอนตามแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ทฤษฎีการสอนอ่านแบบนี้จะเน้นให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลการเรียนรู้จะประสบผลสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยเข้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน

การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้องซึ่งอาจจะลำดับการสอน ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงลำดับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย: การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา)

การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อม (ดังแผนภาพ หัวข้อที่ 1) เช่นวัตถุต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยเห็นและเคยใช้ในชีวิตประจำวันจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม ถ้าเรานำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนเห็นคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้น การใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ กล้วย แครม ก็อาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี (ดังแผนภาพ หัวข้อที่ 2) เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิด ไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังแผนภาพ หัวข้อที่ 3) จะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เข้าใจ

มาแล้วว่าอย่างไร การพัฒนาการฟัง การพูดอย่างง่ายและเป็นที่น่าสนใจได้มากขึ้นเมื่อผู้เรียนได้พบ
สัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้น โดยมีความหมายตามที่เคยฟังเคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงการอ่านเพื่อ
ความเข้าใจที่ถูกต้องตามการรับรู้ของมนุษย์

(3) แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach) การสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษาได้ใช้แนวทฤษฎีการสอนอ่านทางภาษาศาสตร์และทางจิตวิทยา โดยพิจารณาทั้งทาง
ลักษณะของธรรมชาติทางภาษาที่มนุษย์พึงรับรู้และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่าน หรือสิ่งที่อ่านในชีวิต
จริงพร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญซึ่งจะเป็นหลักการทาง
ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา(Psycholinguistics) ทำให้ผู้อ่านมีเจตคติในการอ่านที่ดี นอกจากนี้ทักษะ
ทางการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้อง และ
เหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่ากระบวนการสอนอ่านและเขียนจะดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพ
ด้วย ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสม

ด้วยหลักการและทฤษฎีทั้ง 3 ประการดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา จะเน้นการพัฒนาภาษาในบริบทที่เป็นไปตามการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนา
ความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่ง ไบรอัน เกรย์ ผู้ริเริ่มในประเทศ
ออสเตรเลียเขียนเมื่อครั้งการประชุมสัมมนาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ประจำปี ค.ศ.1987 ณ ประเทศ
ออสเตรเลียว่า “แน่นอนที่สุดพื้นฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับ โปรแกรมทางภาษาอันสมเหตุสมผลและจะ
ประสบผลสำเร็จได้นั้น คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียน โดยกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติและ
ประสบการณ์ที่เด็กเคยรู้จักมักคุ้นมาแล้วเป็นอย่างดี”

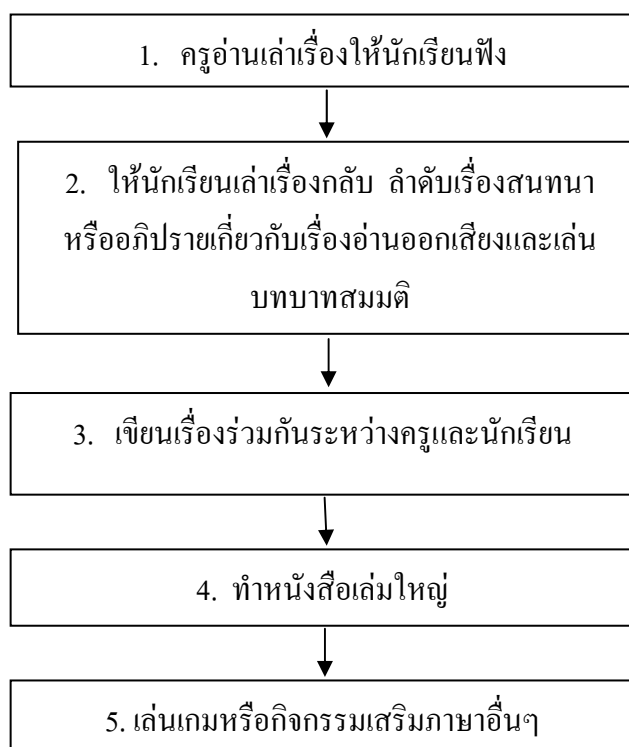
การจัดขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการ
พัฒนาทักษะภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การพูดและการเขียน ในลักษณะสัมพันธ์หรือ
ในลักษณะบูรณาการตามหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร นักเรียนจะใช้บริบททางภาษาจากการอ่านเป็น
ปัจจัยป้อนที่มีความหมายและพัฒนาปัจจัยป้อนนั้นโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะสื่อสาร ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อเปิดโอกาสให้
ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทักษะสัมพันธ์ต่างๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดความคล่องตัว จนเกิดความ
ชำนาญ ในการใช้ภาษาถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษาจึงเน้นการสอนความหมายรวมของภาษาจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา อัน ได้แก่ รูป
พยัญชนะ สระ ตัวสะกด และไวยากรณ์

1.1.3 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีดังกล่าวแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึง
ได้รับการพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการจากความหมายรวมของเรื่องไปสู่

องค์ประกอบย่อยของภาษา และไม่เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่านไปสู่ทักษะอื่นๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น การฟัง และการเขียน แต่จะเน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วย โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคกับการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั่นก็คือ สามารถจับใจความสำคัญ ตีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้

ขั้นตอนการสอนดังกล่าวแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอนต่อเนื่องกัน เป็นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช, 2530 : 22) ซึ่งมีขั้นตอนดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช : การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา)

1.1.4 รายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 5 ขั้นตอน ดังนี้
ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวา โดยอาศัยเทคนิคการเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจ ฟัง ไม่ควรอ่านไปเรื่อยๆ ตามหนังสือแต่ละหน้า และไม่จำเป็นต้องใช้นิ้วไล่ตามตัวอักษรในขณะที่อ่าน อ่านทำนองการเล่าก็เพียงพอแล้ว คำบางคำหรือบางประโยคครูจำเป็นต้องแสดงท่าทางประกอบด้วย ถ้าภาพยังไม่สามารถสื่อความหมายได้เพียงพอ เช่น คำหรือประโยคที่แสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า “เสียใจ” “ดีใจ” “เหนื่อย” เป็นต้น

กระบวนการเรียนการสอน : ในขั้นนี้ ครูควรใช้การสนทนากับนักเรียนเข้าช่วยในการสื่อความหมายง่ายๆ และให้ดูจากภาพประกอบเรื่องในแต่ละหน้าทุกหน้า ตั้งแต่ปกจนถึงท้ายเล่ม เช่น ภาพนี้คืออะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับเรื่อง โดยเน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายต่างๆ ของคำในเรื่องได้โดยง่ายและถูกต้อง

การประเมินผล : สังเกตว่านักเรียนสามารถตอบคำถามครุง่ายๆ ได้ว่า เรื่องนั้นเกี่ยวกับอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และบทบาทสมมติ

- จุดมุ่งหมาย :**
- 1) เพื่อฝึกการระลึกสิ่งที่ฟังจากการอ่านได้
 - 2) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในรายละเอียดของเรื่องได้

กระบวนการเรียนการสอน : ในขั้นนี้ ครูอาจดำเนินการสอนต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 1 ได้ทันที ถ้าเวลาในคาบเรียนยังมีอยู่ หรือนักเรียนยังไม่เคยแสดงความรู้สึกเบื่อหน่ายหรือเหนื่อยล้าเสียก่อน ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการถามคำถามง่ายๆ ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังไปแล้วในขั้นตอนที่ 1 เช่น ไหนลองเล่าให้ครูฟังว่า เป็นเรื่องอะไร มีใครบ้าง หรือมีอะไรบ้างในเรื่อง แล้วอย่างไรต่อละ

ครูควรพยายามกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้พูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปแล้ว ครูอาจใช้ภาพประกอบในแต่ละหน้า ให้นักเรียนดูแล้วนักเรียนเล่าเรื่อง เพื่อช่วยให้นักเรียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้น

เมื่อนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่อง และลำดับเรื่องได้จนจบแล้ว ครูควรย้อนกลับมาถามคำถาม และสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องอีกครั้งเป็นการทบทวน เช่น เอาละนักเรียนเก่งมาก เรามาลองอ่านกันใหม่ว่า เรื่องมันเป็นอย่างไรมีอะไรบ้างนะ ในเรื่องที่หนูชอบ...(ตัวละคร) นี้ใหม่ หรือเปิดหนังสือใหม่ที่ละหน้า แล้วสนทนากันเกี่ยวกับภาพในแต่ละหน้านั้น ในแต่ละหน้าที่นักเรียนกับครูสนทนากัน ครูควรอ่านออกเสียงเรื่องในหน้านั้นใหม่อีกครั้งอย่างชัดเจน และให้นักเรียนอ่านตาม ทำอย่างนี้ไปทุกๆ หน้า เมื่อสนทนากันนักเรียนจนจบหน้านั้นๆ แล้ว ข้อควรระวังครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามตั้งแต่ต้นจบเรื่อง เพราะนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและขาดความสนใจในการอ่านทันที

เมื่อนักเรียนลองอ่านออกเสียงตามครูแล้ว ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับเรื่องทีอ่าน โดยเลือกอาสาสมัครออกมาเป็นผู้แสดงตามบทบาทตัวละครต่างๆ นักเรียนที่เหลือให้ออกเสียงตามครู คล้ายกับครูเป็นผู้กำกับการแสดงและกำกับบอกรบท ในระยะแรกๆ นักเรียนบางคนอาจไม่กล้าอาสาเล่นบทบาทสมมติ ครูควรใจเย็นและให้นักเรียนทุกคนได้ลองเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละครต่างๆ พร้อมๆ กันเสียก่อนสักเที่ยวหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยเรียกนักเรียนที่ค่อนข้างกล้า ออกมาแสดงก่อน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ได้เกิดความคุ้นเคยกับบทที่เพื่อนๆ ได้แสดงมาแล้ว และช่วยให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น เมื่อถึงคราวที่ตนต้องออกไปแสดง

ครูต้องใช้ความอดทนในการสอนหน่วยแรกๆ เพราะนักเรียนยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับวิธีสอนแบบนี้มาก่อน และยังไม่ชินกับการแสดงออกมากนัก

การประเมินผล : สังเกตดูความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน การลำดับเรื่อง การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน

จุดมุ่งหมาย : 1) เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่านได้

2) เพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆ ที่เคยเรียนมาแล้วในขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 จากการฟังและพูด

3) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจลีลาการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรนั้น

4) เพื่อให้นักเรียนสื่อความหมายของตน จากภาษาพูดเป็นภาษาเขียนได้

5) เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสดูความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้จินตนาการในการสื่อความหมาย

กระบวนการเรียนการสอน : ในขั้นนี้ ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการให้นักเรียนช่วยกันลำดับเรื่องทีอ่านและเล่นบทบาทสมมติอีกครั้ง ครูบอกกับนักเรียนว่า ต่อไปนี้จะช่วยกันเขียนเรื่องทีอ่านกันมาแล้วเป็นหนังสือของนักเรียนเอง ครูใช้กระดาษแผ่นใหญ่ มีขนาดพอที่นักเรียนทั้งชั้นจะอ่านและมองเห็นได้อย่างทั่วถึง ติดไว้บนกระดานหรือบนข้างฝา จากนั้นครูจึงเริ่มให้นักเรียนตกลงกันว่า จะเริ่มเรื่องอย่างไร ใช้วิธีการถามตามไปเรื่อยๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้น บ้างครูต้องแน่ใจว่า นักเรียนต้องการเขียนประโยคใดแน่ ถ้าไม่ตกลงกัน ครูอาจต้องประนีประนอมหาข้อยุติ ในการเขียนประโยคนั้นๆ ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ สำหรับในระดับขั้นต้นๆ นักเรียนยังไม่สามารถเขียนตัวอักษรเองได้ ครูควรเป็นผู้เขียนเรื่องให้ทั้งหมดในระดับขั้นสูงขึ้น นักเรียนสามารถเขียนได้เองเป็นปกติแล้ว ครูอาจออกมาให้นักเรียนเขียนเอง

ในขณะที่เขียน ครูไม่ควรหันหลังให้นักเรียน ครูควรยืนเอียงชิดด้านข้างของกระดานและเขียนเรื่อง นอกจากนี้แล้ว ทุกครั้งที่เขียนคำลงบนกระดานแผ่นใหญ่ ครูควรออกเสียงคำนั้นๆ ในขณะที่เขียนด้วยทุกครั้ง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้เห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้องและเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรที่เขียนนั้นไปด้วยในตัว

เมื่อครูเขียนคำหรือประโยคหนึ่งๆ จบแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านทบทวนคำและประโยคซ้ำก่อนเขียนคำหรือประโยคใหม่ทุกครั้ง เมื่อเขียนเรื่องไปได้สักกระยะหรือตอนหนึ่งของเรื่อง ครูควรให้นักเรียนออกมาวาดภาพประกอบตามเรื่องที่เขียนไว้ และให้นักเรียนที่เหลืออ่านออกเสียงพร้อมๆ กันกับทวนเรื่องตั้งแต่เริ่มจนกระทั่งถึงตอนที่เขียนค้างไว้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าจะจบเรื่อง จากนั้นจึงให้นักเรียนช่วยกันอ่านทวนเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบและช่วยกันแต่งชื่อเรื่อง

ข้อสังเกต : ในขณะที่ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แต่งจากกระดานแผ่นใหญ่นั้น ครูอาจใช้ไม้ชี้ตามตัวอักษรตามไปด้วย และอาจชี้คำสลับที่ให้อ่านบ้าง เพื่อคือนักเรียนอ่านได้แน่หรือใช้การจำต่อเนื่องในประโยค

การประเมินผล : สังเกตดูการบอกลำดับเรื่องของนักเรียน การอ่านออกเสียงคำและประโยคต่างๆ และการจำคำในประโยคต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 : ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงถึงความเข้าใจความหมายของคำและประโยคของเรื่องที่อ่านได้

กระบวนการเรียนการสอน : ในขั้นนี้ ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน สำหรับในขั้นต้นๆ นักเรียนยังเขียนเองไม่ได้หรือยังไม่ค่อยดีนัก ครูควรเขียนเรื่องโดยลอกประโยคต่างๆ จากเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3 ลงในกระดานแผ่นใหญ่ พอที่จะใช้หนังสือเล่มใหญ่ เพื่อเป็นแหล่งในการเรียนรู้ของกลุ่มและนำมาอ่านหน้าชั้นเรียนให้นักเรียนในชั้นอ่านและเห็นได้ชัดเจน

ครูควรตกลงกับนักเรียนว่า จะให้ครูเขียนหน้าใด วาดรูปที่ใด ครูควรจะเว้นให้นักเรียนวาดภาพประกอบ ในแต่ละตอนของเรื่องและให้นักเรียนวาดภาพไปตามแต่จะตกลงกันในกลุ่มของนักเรียนเอง

หมายเหตุ : ในตอนนี้ครูเขียนให้แต่ละกลุ่มไม่ทัน ครูอาจต้องใช้นอกเวลาเรียนเขียนให้แต่ต้องหลังจากที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่า เขาอยากให้อาพอยู่ตรงไหน ครูจึงเว้นที่ว่างไว้ให้ ครูควรเอาน้ำกระดานที่เขียนแล้วแบ่งให้นักเรียนผลัดกันอ่านในกลุ่มเสียก่อน จากนั้นจึงแบ่งงานให้นักเรียนทุกคนได้วาดภาพประกอบตามเรื่อง ครูควรลอกเรื่องที่เขียนไว้หลายๆ ชุด เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ทำอย่างทั่วถึงเมื่อนักเรียนวาดภาพประกอบเสร็จแล้วและช่วยกันอ่านเรื่องภายในกลุ่มของตนเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล ของคนทั้งกลุ่มไว้ด้านหลัง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มรวบรวม

ผลงาน โดยเรียงหน้ากระดาษหนังสือเล่มใหญ่ของตนให้เรียบร้อย แล้วนำไปให้ครูช่วยเย็บปกและหุ้มด้วยกระดาษกาว เพื่อให้คงทนพอที่จะใช้ได้นานๆ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำหนังสือเล่มใหญ่ของตนออกมาแสดงโดยช่วยกันอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น นักเรียนจะสนุกสนานในการอ่าน – ฟัง เพราะได้เห็นผลงานที่ตนได้วาดภาพประกอบเรื่องนั้นๆ

การประเมินผล : 1) สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแข่งขัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

2) สังเกตภาพที่สื่อความหมายของเรื่องว่า มีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดี

ขั้นตอนที่ 5 : ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษา

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำได้ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เรียนมาแล้วได้

กระบวนการเรียนการสอน : ในขั้นนี้ ครูจะให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้ เพื่อนักเรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำและประโยค พร้อมทั้งความหมายของคำและประโยคจากหนังสือ

การประเมินผล : สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียบเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ การจัดหรือเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยคหรือในการเล่นเกมที่ต่างๆ

1.1.5 การเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

การเตรียมความพร้อมของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถใช้ในการเตรียมความพร้อมของเด็กได้ โดยไม่ต้องจัดประสบการณ์ภาษานั้น ผู้สอนสามารถเตรียมความพร้อมของเด็ก ในทุกขั้นตอนแล้ว เพียงแต่ผู้สอนพิจารณาเลือกใช้หนังสือที่ผู้เรียนจะมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้เตรียมความพร้อมได้ เช่น การใช้นิ้วมือ การฝึกสายตา การเปรียบเทียบ การเขียนลากเส้น หนังสือที่เหมาะสมในการเตรียมความพร้อม ได้แก่ หนังสือประเภทวิธีการ เช่น พับกระดาษอย่างไร เป็นต้น

กระบวนการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอน จะช่วยเตรียมความพร้อมของเด็กหลายประการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 จะเตรียมความพร้อมในการฟังและพูด รวมทั้งการคิดในขั้นตอนที่ 2 จะเสริมการพัฒนาภาษา โดยการแสดงออกทางวาจาและสีหน้าท่าทาง ในขั้นตอนที่ 3 จะช่วยพัฒนาประสาทสัมผัสระหว่างสายตาและมือ โดยการลากเส้น ระบายสี (เด็กวาดภาพประกอบ) พัฒนาด้านความคิด ในการรวบรวมและลำดับเรื่องราว ในขั้นตอนที่ 4 จะเตรียมความพร้อมในการใช้สายตา การใช้กล้ามเนื้อ

(ลากเส้น วาดภาพ แลกการใช้กรรไกร) ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ และในขั้นตอนที่ 5 จะเตรียมความพร้อมในด้านสติปัญญา เช่น การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง และความแตกต่าง (การเทียบคำ) ของตัวอักษร การจินตนาการ การเชื่อมโยงความคิดรวบยอดกับเนื้อหาบริบทต่างๆ ที่พบ

กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะจัดให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการเรียน ในลักษณะกระบวนการทางสังคม ใช้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน จึงเป็นการเตรียมความพร้อมทางสังคมของเด็กไปในตัวด้วย

1.1.6 การจัดชั้นเรียน

ครูควรจัดห้องเรียนให้มีบริเวณโล่งและกว้างพอควร สำหรับนักเรียนทำกิจกรรม ให้นักเรียนนั่งกับพื้นหรือบนเก้าอี้เล็กๆ ในลักษณะครึ่งวงกลมรอบครู

การจัดชั้นเรียนในลักษณะนี้ จะช่วยให้ครูและนักเรียนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งจะง่ายต่อการสอนและการใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน นอกจากนี้แล้ว การควบคุมวินัยก็ง่ายขึ้นด้วย เพราะครูสามารถวาดสายตาไปได้อย่างทั่วถึง นักเรียนจะมีความรู้สึกว่าได้เรียนอยู่ในสภาพเป็นกันเองกับครูมากขึ้น และพื้นที่บรรยากาศของห้องเรียนที่จำเจซ้ำซากแบบเดิม ที่วางในชั้นเรียนด้านหน้าหรือด้านหลังห้องเรียน จะช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การทำหนังสือเล่มใหญ่ การเล่นเกมและกิจกรรมเสริมอื่นๆ ได้สะดวกขึ้น

ครูควรจัดที่เก็บของและวัสดุที่จำเป็น ในการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบ ดูแลข้าวของและเก็บเข้าที่ เมื่อใช้เรียบร้อยแล้วทุกครั้ง

บริเวณฝาผนังห้องเรียนหรือบอร์ด อาจติดกระดาษแผ่นใหญ่ที่นักเรียนเขียนเรื่องกับครู (ในขั้นตอนที่ 3) ไว้สักระยะหนึ่งจนกว่านักเรียนจะเรียนจบหน่วยการเรียนนั้นๆ ไปแล้ว และมีหน่วยการเรียนอื่นมาใหม่ เป็นต้น

การจัดที่สำหรับเก็บบัตรคำ และแขวนสมุดเล่มใหญ่ของนักเรียน ในแต่ละหน่วยการเรียน ควรจะเป็นบริเวณที่นักเรียน จะกลับมาอ่านหนังสือเล่มใหญ่เหล่านี้ได้สะดวก เช่น หลังห้องเรียน มุมห้อง เป็นต้น บัตรคำที่ใช้แล้ว ครูควรเก็บใส่กล่องไว้เป็นชุดๆ พร้อมทั้งเขียนชื่อเรื่องที่นักเรียนเขียนหนังสือเล่มใหญ่ในกลุ่มไว้ด้วย เพื่อให้นักเรียนสะดวกที่จะกลับมาอ่านและค้นคว้าได้ตามต้องการ

1.1.7 การใช้สื่อในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

สื่อที่ใช้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ (สนั่น มีชั้นหมวก, 2538 : 308 – 309)

(1) สื่อหลัก (Key Texts) คือแบบเรียนมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE Texts) มีความสำคัญในฐานะที่เป็นต้นแบบพิมพ์เขียวการเรียนรู้วิธีสอนนี้ขาดมิได้ เพราะจะต้องใช้พิมพ์เขียวป้อนข้อมูลถ่ายทอด

โยงการเรียนรู้ (Tranfering) เข้าสู่สมองซีกซ้ายของผู้เรียนในกระบวนการรับรู้ภาษา (Acquisitive Process) แบบเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษาจึงเป็นพิมพ์เขียวการเรียนรู้ (Blueprint of Learning) ที่เป็นรากฐานก่อนที่จะเสริมสร้างประสพการณ์การเรียนรู้ในขั้นตอนต่อไปหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สื่อกลไก กล่าวคือแบบเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษาเป็นตัวจักรกลส่วนหนึ่งในกระบวนการวิธีสอน (Teaching Process) ที่ขาดตัวจักรนี้ไม่ได้ ซึ่งต่างกับหนังสือเรียน แบบเรียนต่างๆ ไป (แม้จะมีรูปร่างเป็นหนังสือเหมือนกัน) ซึ่งมีได้มีบทบาทเป็นจักรกลของการสอนที่แท้จริงลักษณะของหนังสือเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษาอาจสรุปได้ดังนี้

(1.1) เป็นสื่อแบบเรียนอัตลักษณ์ต้นแบบ (Prototype Self - Text) ครูเป็นผู้เขียนขึ้นด้วยตนเองตามสภาพความเหมาะสมของการเรียนการสอน และสอดคล้องกับสภาพทางสังคมวัฒนธรรมวิถีการดำเนินชีวิตของท้องถิ่นของผู้เรียนเอง

(1.2) สื่อแบบเรียนดังกล่าวสร้างขึ้นจากกระบวนการวิธีผลิตต้นฉบับแบบเรียนที่ถูกต้อง อย่างมีระบบ เริ่มต้นจากการวิเคราะห์หลักสูตร และปรับทิศทางสังคม และวัฒนธรรมกำหนดความคิดรวบยอดจุดประสงค์การเรียนรู้ กระบวนการอรรถลักษณะ (Genre Based Process) ผ่านการทดสอบคุณภาพ (Tryout) และจัดทำรูปเล่มตามระบบสากล

(1.3) สื่อแบบเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษา จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเขียนเรื่อง แต่งเรื่องราวที่ได้เรียนรู้ ทำให้เกิดหนังสือเรียนตามอัตลักษณ์สร้างสรรค์ (Creative Self - Texts) อีกชุดหนึ่งโดยคาดหวังว่า ถ้าผู้เรียนเรียนรู้จะอะไร สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้มาแต่งเป็นเรื่องราวได้ด้วยตนเอง ถ้าไม่รู้หนังสือก็รู้ได้ด้วยวิธีนี้ เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนของวิธีสอนแบบมุ่งประสพการณ์ภาษาจะเน้นเรื่องอ่านแล้วเขียนเป็นหลัก เมื่ออ่าน (รับภาษาความรู้แล้ว เขียนสร้างพิมพ์เขียวการทำงานของตนเอง) ก็จะเกิดการสะสมความคิดที่จะไปประกอบการงานอะไรได้จากพิมพ์เขียวดังกล่าว

(1.4) สื่อแบบเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษามีใช้หนังสือที่จะต้องไปผ่านกระบวนการพิมพ์จึงลงทุนน้อยทุ่มเทแต่สติปัญญาของครูเอง ครูจะสอนอะไรก็เขียนแบบเรียนของตนเอง ก็สอดคล้องกับปรัชญาที่ว่า คนเป็นครูนั้นต้อง สอนตนได้ ใช้ตนเป็น รูปธรรมของการรู้จักสอนตนเองของครูคือ “แบบเรียนอัตลักษณ์” ต้นแบบนี้เองดังนั้นส่วนใหญ่จึงใช้ต้นฉบับทำด้วยมือ (Manuscript)

(1.5) สื่อแบบเรียนเกิดขึ้นจากการวิเคราะห์ข้อมูลแกนนำ (Gide data) จากหนังสือเรียนบังคับใช้ของกระทรวงศึกษาธิการ นำมาแต่งขึ้นใหม่ เป็นเรื่องราวสนองจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะบทเรียนอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับหนังสือเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ใช้คลุมทั้งระบบดังนั้นการใช้แบบเรียนจึงสามารถใช้ควบคู่กับแบบเรียนบังคับใช้ได้อย่างไม่มีปัญหา ดังที่หลายคนวิจารณ์ เพราะแบบเรียนมุ่งประสพการณ์ภาษาก็ย่อมเป็นสื่อต่างๆ ไป ที่ครูกิดสร้างสรรค์ขึ้นและนำมาใช้เช่นเดียวกับแผนภูมิ ชุดการสอน เป็นต้น จึงไม่ผิดระเบียบแบบแผนแต่อย่างใด

(2.) สื่อประกอบอื่นๆ เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้กว้างขวางแก่ผู้เรียน วิธีสอนแบบไม่จำกัด ถ้าสามารถมีสื่อสัมผัสระหนกเบา (Hardware and Software) มาประกอบให้สมบูรณ์มากเท่าใดก็เป็นการดี แต่ถ้าสถานศึกษาประสบความยากจนขั้นแค้น อย่างน้อยครูมีความสามารถในวิธีสอนกับมีหนังสือเรียนมุ่งประสบการณ์ภาษา รวมทั้ง เครื่องอุปกรณ์การขีดการเขียน ก็สามารถสอนได้โดยอุดมการณ์สอนของวิธีสอน ก็มุ่งรณรงค์โรคไม่รู้หนังสือ และสงเคราะห์เด็กยากไร้ (สนั่น มีจันทร์หมาก. 2538 : 308 – 309)

1.1.8 แนวทางการวัดและประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การวัดและประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 47 - 48) สามารถกระทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละชั้น โดยพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละชั้นตอนเป็นสำคัญ หากนักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ แสดงว่าผู้สอนต้องชี้ย้าทวนชั้นตอนนั้นๆ ใหม่เสียก่อนจนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมายการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ทางภาษาในแต่ละชั้นตอน ผู้สอนสามารถประเมินผลของการปฏิบัตินั้นๆ ได้ทุกครั้งโดยถือว่าการวัดผลและประเมินผลย่อยอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจคาดหมายผลของการปฏิบัติไว้สูงดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่องและอภิปรายเรื่องทั่วไปที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์ หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนเอง และเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจ สามารถลำดับความสำคัญของเรื่องได้เป็นที่เข้าใจ โดยใช้บรรดลัษณะตามบทเรียนที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจบรรดลัษณะของเรื่องที่เขียน และเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสมและสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่ๆ เป็นประโยคที่ถูกต้องได้เป็นที่เข้าใจ

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยบรรดลัษณะภาษาต่างๆ

การวัดความสามารถโดยรวมของผู้เรียนอาจทำได้หลายวิธี ดังนี้

- 1.) การให้ฟังข้อความต่างๆ นอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้นเรียน โดยใช้เทป หรือเสียงพูดหรืออ่านของผู้สอน และให้ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ได้แก่ ข่าวจากวิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ โฆษณา ฯลฯ
- 2.) การให้ผู้เรียนพูดในลักษณะต่างๆ เช่น การเสนองานในที่ประชุมการพูดในกลุ่มย่อยกับเพื่อน การแสดงละครหรือการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ
- 3.) การให้ผู้เรียนอ่านข้อความต่างๆ โดยใช้แบบทดสอบ แบบโคลซ (Cloze) หรือคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่อง
- 4.) การให้เขียนเรียงความ ตามเรื่องที่กำหนด หรือจากภาพที่กำหนดให้
- 5.) การให้เขียนตามคำบอก ฯลฯ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and others. 1984 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในเทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter teaching หรือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and others. 1984 : 45) ทำการทดลองภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับโปรแกรมที่เทรเกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Marry Vale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลอง เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองสรุปว่านักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นมาก

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประภาพันท์ นิลอรุณ (2530 :75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนคมิวิทยาคาร อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน ใช้เวลาทดลอง สัปดาห์ พบว่านักเรียนปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นัคดา ขจรนที (2530 :104) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเรียน ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดย วิธีการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่านและเขียนมีแรงจูงใจ และความคงทนสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

มัลลิกา ภักดิ์ฉัตร (2531 : 104 – 110) ได้ ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การ เขียน และทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 50 คน ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติด้านความเข้าใจในการอ่าน การเขียน และทัศนคติที่ระดับ .01 .05 และ .001 ตามลำดับ

สุธามาศ สังกลาโพธิ์ (2531 : 108 – 114) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนคำ ความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากกลุ่มตัวอย่าง 52 คน ที่เรียน โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนปกติผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธี สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้านความเข้าใจในการอ่านที่ ระดับ .01 ด้านความสามารถในการเขียนคำที่ระดับ .05 และด้านความคงทนในการจำที่ระดับ .01

สุรศักดิ์ กาญจนการุณ (2531 : 85 – 93) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ จากกลุ่ม ตัวอย่าง 52 คน ที่เรียน โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่าในทุก เรื่อง โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้ผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ชยันต์ เพชรศรีจันทร์ (2533 : 92 - 93) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจใน การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยสื่อหนังสือ เรียนที่ใช้ภาพเหมือนกับสื่อที่ใช้ภาพการ์ตูนผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความสนใจ ในการอ่านของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดย กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ และความสนใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ได้รับการ สอนโดยใช้สื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูง โดยมีขนาดอิทธิพล 1.63 ใน ตำแหน่ง Percentile ที่ 94.84

นฤมล กังวาลไกล (2534 : 95 - 98) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและ ความสามารถในการเขียน เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการ สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ ผลปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการ เขียน และเจตคติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 และ .01 ตามลำดับ

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม

2.1.1 ความหมายของแรงเสริมทางสังคม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 98 - 99) กล่าวถึงการใช้แรงเสริมทางสังคมดังนี้
แรงเสริมทางสังคม ได้แก่ การพูดจายกย่องชมเชย การให้ความสนใจ การแตะตัว การกอด การแสดงออกทางสีหน้า (การยิ้ม การมองตา การขยักคิ้ว เป็นต้น) แรงเสริมทางสังคมนั้นจัดได้ว่าเป็นแรงเสริมประเภทที่ต้องวางเงื่อนไข และสามารถนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่วไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ แรงเสริมทางสังคมนั้นอาจแบ่งออกได้เป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ 2 ลักษณะคือ ลักษณะที่เป็นภาษาพูดและลักษณะที่เป็นภาษาท่าทาง ซึ่งถ้าให้การใช้แรงเสริมทางสังคมผู้ใช้จะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

ก. ในกรณีที่เป็นภาษาพูด

- 1.) ผู้ใช้จะต้องแสดงความจริงใจออกมา โดยที่ไม่พูดในสิ่งที่ตนไม่ได้ หมายถึง เช่น ครูเห็นนักเรียนวาดภาพอยู่แล้วพูดว่า “ ฉันชอบภาพวาดของเธอมากเลยนะ “ แต่สายตากลับไปมองที่อื่น จะทำให้นักเรียนทราบว่าครูไม่ได้ชอบอย่างจริงใจ ซึ่งก็ไม่ใช่ผลดีและไม่เป็นการเสริมแรงด้วย
- 2.) ใช้คำพูดที่มีลักษณะเป็นส่วนตัว เช่น พูดว่า “ ครูภูมิใจในตัวของเธอมากที่เธอทำงานส่งครูทุกครั้ง “ แทนที่จะพูดว่า “ มีความพยายามทำงานมาส่งดีมาก น่าเลื่อมใส “
- 3.) ใช้คำพูดที่เจาะจงถึงพฤติกรรมมากกว่าที่บุคคล เพราะจะทำให้เด็กรู้ว่าตนได้รับการเสริมแรงเพราะอะไร เช่น “ เธอทำงานมาส่งครูทุกครั้ง ดีมาก “ แทนที่จะพูดว่า “ เธอมีความรับผิดชอบดีมาก “ เป็นต้น

ข. ในกรณีที่เป็นภาษาท่าทาง

- 1.) ผู้แสดงจะต้องมีความจริงใจ ไม่ใช่หน้ายิ้ม แต่มือกำหมัด เป็นต้น
- 2.) จะต้องทำสม่ำเสมอ และนอกจากนี้ท่าทางที่ครูใช้ในการเสริมแรงก็ต้องไม่นำมาใช้ในการลงโทษ เช่น การที่ครูยิ้มยอมรับพฤติกรรมของเด็ก ครูจะต้องไม่ใช่การยิ้มนั้นไปเกี่ยวข้องกับการลงโทษเด็ก เพราะจะทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้

2.1.2 ข้อดีของการใช้แรงเสริมทางสังคม

- 1.) ใช้ง่าย ทุกคนสามารถใช้ได้เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์อยู่แล้ว
- 2.) ไม่รบกวนพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่ เช่น การที่เด็กกำลังทำแบบฝึกหัดอยู่นั้นครูอาจจะเดินเข้าไปใกล้ และตะแคงไหล่เบาๆ เป็นการแสดงความพอใจ ซึ่งการกระทำเพียงนี้ก็จะไม่รบกวนพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดของเด็ก แต่ช่วยเสริมแรงการทำแบบฝึกหัดอีกด้วย
- 3.) เป็นตัวเสริมแรงชนิดแผ่ขยาย นั่นหมายความว่า ตัวเสริมแรงทางสังคมนั้นสามารถไปมีความสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ เช่น คุณพ่อบอกว่า “ ลูกพ่อขยันทำงานจริง อาทิตย์นี้พ่อจะพาไปซื้อของเล่น “ เป็นต้น จากนั้นเด็กอาจจะคิดว่าพ่อกุณพ่อดีชมอาทิตย์นี้อาจจะได้ของเล่น ได้ดูภาพยนตร์ เป็นต้น เหตุนี้จึงทำให้ตัวเสริมแรงทางสังคมมีประสิทธิภาพมาก
- 4.) เกิดขึ้นตามธรรมชาติในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ดังนั้นการใช้โปรแกรมทางสังคมจึงเป็นการประหยัดอย่างมาก เพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เพียงแต่ผู้ใช้จะต้องเลือกคำพูดหรือแสดงท่าทางที่เหมาะสมกับสภาพการณ์

2.1.3 ข้อควรระวังในการใช้แรงเสริมทางสังคม

ในการใช้แรงเสริมทางสังคม ผู้ใช้จะต้องระลึกไว้เสมอว่า ตัวเสริมแรงทางสังคมเป็นตัวเสริมแรงชนิดที่ต้องวางเงื่อนไข ดังนั้นตัวเสริมแรงทางสังคมจึงอาจจะไม่เสริมแรงเด็กทุกคน ในการใช้ครั้งแรกจึงควรที่จะใช้คู่กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น อาหารหรือสิ่งของที่เด็กพอใจเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยใช้ตัวเสริมแรงทางสังคมแต่เพียงอย่างเดียว

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงเสริมทางสังคม

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แชดวิก และเดย์ (Chadwick and Day . 1971) ได้ใช้สิ่งของและตัวเสริมแรงทางสังคมในการเพิ่มพฤติกรรมการแสดงออกทางวิชาการกับนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 25 คน ที่มีอายุ 8 -12 ปี โดยการวัดพฤติกรรมการแสดงออกทางวิชาการ 3 ด้าน คือ ร้อยละของเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมทางการเรียนทั้งหมด ตามที่ครูได้มอบหมายให้ทำในระหว่างที่เด็กได้ร่วมกันในโครงการนี้ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการแสดงออกทางวิชาการทั้ง 3 ด้าน เพิ่มขึ้นเมื่อได้รับการเสริมทางสังคมร่วมกับการใช้สิ่งของในการเสริมแรง ได้แก่ 1) ร้อยละของเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมทางการเรียนทั้งหมดจากระยะเส้นฐาน (A) โดยเฉลี่ยร้อยละ 39 ได้เพิ่มขึ้นเป็นโดยเฉลี่ยร้อยละ 57 เมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมร่วมกับการใช้สิ่งของ 2) ความเร็วในการทำกิจกรรมทางการเรียนทั้งหมดจากระยะเส้นฐาน (A) โดยเฉลี่ย 1.40 ได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 3.35 เมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมเพียงอย่างเดียว 3) ความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางการเรียนทั้งหมดจากระยะเส้นฐาน (A) โดยเฉลี่ยร้อยละ 50 ได้เพิ่มขึ้นเป็นโดยเฉลี่ย

ร้อยละ 70 เมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมร่วมกับการใช้สิ่งของ และยังคงเพิ่มเป็นโดยเฉลี่ยร้อยละ 73 เมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมเพียงอย่างเดียว และจากการวัดด้วยแบบทดสอบ California Achievement test ในครั้งแรก (Pre - test) อยู่ในระดับ 3.6 ปี ได้เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับ 4.2 ปี (Post - test) ในระหว่างที่นักเรียนได้ร่วมโครงการนี้

โรเซนบวมและเบรียลิ่ง (Rosenbaum and Breiling . 1976) ได้ใช้การชี้แนะร่วมกับการเสนอตัวแบบและการเสริมแรงทางบวก เช่น การเสริมแรงทางสังคม การให้ของรางวัล เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเข้าใจในการอ่านคำ หรือประโยคของเด็กผู้หัดซึ่งเป็นออทิสติก อายุ 12 ปี โดยให้การชี้แนะด้วยคำพูดและการชี้แนะด้วยท่าทาง จากนั้นจึงเสนอตัวแบบในการอ่าน จะทำการทดสอบความเข้าใจในการอ่านโดยการตอบสนองเนื้อหาที่ฝึกหัดแล้วอย่างถูกต้อง เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้ถูกต้องแล้วก็จะให้การเสริมแรงทางบวกแก่เด็ก ผลการวิจัยพบว่า เด็กสามารถตอบสนองเนื้อหาที่ฝึกหัดแล้วอย่างถูกต้องมากขึ้น ถึงแม้ตัวเสริมแรงจะถูกถอดถอนไปแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวก็ยังคงอยู่ในระยะติดตามผลเกือบถึงระดับร้อยละ 100

บาร์ตัน และแอสคอยน์ (Barton and Ascion. 1979) ได้ใช้วิธีการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกในการฝึกการพูดจากันและการทำงานร่วมกันของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 6 เดือน ในการเล่นร่วมกันในช่วงเวลาอิสระ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ให้ดูตัวแบบการชี้แนะด้วยคำพูด

กลุ่มที่ 2 ให้ดูตัวแบบชี้แนะโดยการแสดงท่าทาง

กลุ่มที่ 3 ให้ดูตัวแบบชี้แนะด้วยคำพูดและโดยการแสดงท่าทาง

กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม

เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบชี้แนะก็จะได้รับการเสริมแรง เช่น คำชมเชย การตบมือ การให้ของรางวัล ผลการศึกษาพบว่า การเสนอตัวแบบ และการเสริมแรงมีผลในการเพิ่มพฤติกรรมการพูดจากันและการทำงานร่วมกัน

2.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ในประเทศไทย ได้มีผู้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมดังนี้

สมพร สุทัศน์ย์ (2522 : 91) ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเงียบขรึมผิดปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 คน อายุระหว่าง 7 - 8 ขวบ ผลการวิจัยปรากฏว่า การให้แรงเสริมทางสังคมทำให้พฤติกรรมเงียบขรึมผิดปกติลดลงและพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการไม่พูด ไม่สบตา และปฏิกิริยาโต้ตอบอื่น ๆ

สมคิด สกุลสถาปัตยกรรม (2526 : 92) ศึกษาผลของการเสริมแรงสองแบบที่มีต่อการฝึกแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ฝึกโดยได้รับการ

เสริมแรงทางสังคมด้วยวาจาและท่าทาง กลุ่มที่ 2 ฝึกโดยได้รับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถหรือสิ่งของ และกลุ่มที่ 3 ฝึกเพียงอย่างเดียวไม่ได้รับการเสริมแรง มีการฝึกแก้ปัญหาทุกวัน วันละ 2 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ติดต่อกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 มีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 นักเรียนกลุ่มที่ 2 มีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่ากลุ่มที่ 3 นักเรียนหญิงที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคมและได้รับเบียร์รถ มีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ไม่ได้รับการเสริมแรงในกลุ่มที่ 3 มีความสามารถในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน และมีปฏิริยาร่วมระหว่างการเสริมแรง และเพศในการแก้ปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุดา เหลี้ยววิริยกิจ (2528 : 40) ศึกษาผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม ต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงทางสังคม และเบียร์รถเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มที่ 2 มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว และกลุ่มที่ 3 ไม่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มสูงกว่ากลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว และกลุ่มที่ไม่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อมรากุล อินโชนานนท์ (2529 : 75) ศึกษาผลของเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนสองแบบต่อการปรับกับการคงอยู่ของพฤติกรรมในการทำงานของเด็กปัญญาอ่อน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ได้รับการเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนแบบคงที่ กลุ่มที่ 2 ได้รับการเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนแบบเพิ่มขึ้น โดยใช้การเสริมแรงทางสังคมและเบียร์รถเป็นตัวเสริมแรง ผลการศึกษาพบว่า การเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนแบบเพิ่มขึ้นจะมีประสิทธิภาพดีกว่าการเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนแบบคงที่ คือทำให้พฤติกรรมคงอยู่ได้นานกว่า และการเสริมแรงทั้งสองแบบต่างก็มีประสิทธิภาพในการปรับพฤติกรรมเป้าหมายให้สูงขึ้น

กุลวดี โรจน์ไพศาลกิจ (2537 : 112) ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกในการสอนการคิดต่อความรู้และความสามารถของนักศึกษาพยาบาลในการแก้ปัญหาสุขภาพมารดาและทารกแรกเกิดในชุมชน ซึ่งมีตัวเสริมแรงทางบวกที่เลือกใช้ในการวิจัย 3 ประเภท คือ การเสริมแรงด้วยวาจา การเสริมแรงด้วยท่าทาง และการเสริมแรงด้วยวัตถุสิ่งของ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกในการสอนคิดในการฝึกภาคปฏิบัติจะมีความรู้เรื่องการค้นหาและวิธีการแก้ปัญหาสุขภาพมารดาและทารกแรกเกิดในชุมชนสูงกว่าก่อนได้รับการเสริมแรงทางบวกในการสอนคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นนี้สรุปได้ว่าการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ เช่น พฤติกรรมเจียมขริม พฤติกรรมก้าวร้าว นอกจากนั้นยังใช้แรงเสริมพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนและฝึกการแก้ปัญหาในชั้นเรียนได้อีกด้วย จะเห็นได้ว่าการใช้แรงเสริมทางสังคมนั้นเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่น่าจะนำมาใช้ได้ ในสภาพการณ์ต่าง ๆ เพราะเป็นแรงเสริมที่ใช้ได้ง่ายและไม่สิ้นเปลืองเป็นสิ่งที่ทุกคนมีอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ใช้ต้องเลือกคำพูดหรือแสดง

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย

ทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดตลอดจนข้อเท็จจริงต่างๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ เป็นการบันทึกถ้อยคำและความคิดมิให้สูญหาย มนุษย์ใช้การเขียนเป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร ในการเรียนและการแสวงหาความรู้จากงานเขียนประเภทต่างๆ ใช้การเขียนเพื่อผ่อนคลายอารมณ์หรือสร้างความบันเทิงใจให้กับตนเองและผู้อื่น บุคคลใดมีความสามารถในการเขียนก็สามารถยึดเป็นอาชีพได้ดีในปัจจุบัน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่สำคัญของครูผู้สอนทุกคนที่จะต้องเสริมสร้างความสามารถในการเขียนให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการเขียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่พัฒนาบุคคลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและการดำรงชีวิตที่ดี ทั้งในอนาคต

3.1.1 ความหมายของการเขียน

พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ (2530 : 93) ให้ความหมาย การเขียน หมายถึง จดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข จดให้เป็นเส้นหรือรูปต่างๆ วาด แต่งหนังสือ

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความในใจหรือความต้องการไปยังผู้อ่านโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในจุดประสงค์ของผู้เขียน (อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรร.2537: 9; ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช.2538:2; ประทีป ศิริบังกช.2530:9; วิทยา ดำรงค์ เกียรติศักดิ์.2531:1; สนิท ฉิมเล็ก 2540:180)

เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต (2534 :7) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจจินตนาการ อารมณ์และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร เป็นวิธีการสื่อสารที่ได้ผลดี สะดวก รวดเร็ว และสามารถส่งได้ไกลทั่วโลก

สุนันท์ จันทวิมล (2541 : 137) กล่าวว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ และข่าวสาร โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียน คือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียนออกมาโดยใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษร ได้ถูกต้องและชัดเจน เพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

3.1.2 ความสำคัญของการเขียน

นพดล จันทรพีญ (2531 : 9) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

- 1.) การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
- 2.) การเขียนเป็นเครื่องหมายถ่ายทอดความรู้และสติปัญญาของมนุษย์
- 3.) การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษยชาติ
- 4.) การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์
- 5.) การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป การเขียนมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน เพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดความคิดและความต้องการของตนให้ผู้อื่นทราบ

3.1.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อื่นอ่าน ดังนั้นจึงต้องมีจุดหมายว่าเขียนเพื่ออะไรซึ่งจะช่วยให้การเขียนอยู่ในแนวทางหรือขอบเขตที่แน่นอนและเขียนได้ง่ายขึ้น กมล การกุศล (2529 :207 - 208) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนมี ดังนี้

- 1.) เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ เขียนเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ให้ผู้อื่นทราบ เช่น เล่าเรื่องท่องเที่ยว เล่าประวัติของสถานที่ บุคคลหรือสิ่งต่างๆ เป็นต้น
- 2.) เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ เขียนเพื่ออธิบายวิธีการต่างๆ หรือเขียนอธิบายความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่น การทำสวนครัว การถนอมอาหาร การอธิบายศัพท์ การเขียนบทความวิชาการต่างๆ เป็นต้น
- 3.) เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อเสนอแนะ ในเรื่องต่างๆ เช่น การเขียนบทความเสนอแนะทางการเมือง การเศรษฐกิจ การครองชีวิต
- 4.) เขียนเพื่อชักจูง คือ การเขียนเพื่อชักจูง ปลุกใจ ปลอบประโลมใจหรือชักชวนให้ทำหรือไม่ทำอะไรๆ เช่น เขียนบทความปลุกใจให้รักชาติ แนะนำแนวการแก้ไขปัญหาชีวิต เขียนข้อความหรือคำขวัญให้ช่วยกันรักษาความสะอาด เขียนโฆษณาซื้อสินค้าหรือใช้บริการ เป็นต้น
- 5.) เขียนเพื่อสร้างจินตนาการหรือให้ความบันเทิง คือ การเขียนเพื่อให้อ่านแล้วเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนาน เกิดจินตนาการ เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย เรื่องจำขัน เป็นต้น

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2535 : 1-2) กล่าวว่า การเขียนเป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การสอนเขียน ในระดับประถมศึกษาศึกษามีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ดังนี้

- 1.) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนด้วยลายมือที่มีระเบียบ และถูกต้องตามลักษณะของอักษรไทยประเภทต่างๆ

- 2.) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำและรวดเร็ว
 - 3.) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
 - 4.) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้จินตนาการและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 5.) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและใช้วิจารณ์ญาณ ในการเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล
 - 6.) เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักเกณฑ์การเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
 - 7.) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียน สามารถสร้างสรรค์การเขียนได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการเขียน
- สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการเขียนมีหลายประการ ผู้เขียนจึงควรตั้งจุดมุ่งหมายของการเขียนให้ชัดเจนว่าต้องการเขียนเพื่ออะไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทำให้เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาและนำเสนอจุดข้อมูลได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับผู้อ่านและสื่อความหมายได้ตามต้องการ ส่วนนักเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนและเจตคติที่ดีต่อการเขียนเป็นประการสำคัญ

3.1.4 ความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียน เป็นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตามจุดมุ่งหมาย นักศึกษาได้ให้ความหมายของความสามารถในการเขียน ดังนี้

อาร์นดท์ (Arndt.1987:257) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียน โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพแก่ผู้อ่าน

เบอร์น (Byrne.1988:1) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่า ไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกเป็นสัญลักษณ์หรืออักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำจัดลำดับความคิดได้เหมาะสมสามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :108) อธิบายถึงความสามารถทางการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่าจะเขียนอะไร เพื่อใคร และมีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิดเพื่อรวบรวมออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ ให้ได้มาซึ่งงานเขียน ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

ดังนั้น ความสามารถในการเขียน คือ กระบวนการในการถ่ายทอดความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียนได้ตามต้องการ โดยสามารถเลือกใช้คำเรียบเรียงเป็นประโยค เป็นข้อความหรือเป็นเรื่องราวที่ถูกต้องชัดเจน สละสลวย เหมาะสมกับผู้อ่านและตรงกับจุดประสงค์ที่ผู้เขียนตั้งไว้

3.1.5 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่ใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรในการสื่อความหมายแทนคำพูดเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร จึงต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ฮีตัน (Heaton, 1979:138) กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญต่อความสามารถในการเขียนมีดังนี้

- 1.) ทักษะทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง
- 2.) ทักษะลีลาในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคและภาษาได้อย่างเหมาะสม
- 3.) ทักษะกลไกในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรและสะกดคำได้ถูกต้อง
- 4.) ทักษะการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิด และลำดับความคิดนั้นอย่างสมเหตุสมผล มีลีลาการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องนั้น

บรูคส์ และกรุนดี (Brookes and Grundy, 1990:14-26) ให้ความเห็นว่าองค์ประกอบของความสามารถในการเขียน ที่ผู้สอนควรสอนแก่ผู้เรียน สรุปดังนี้

- 1.) จุดมุ่งหมายในการเขียน เป็นสิ่งจำเป็นมากในการเขียนงานแต่ละครั้งผู้เขียน ต้องจุดมุ่งหมายในการเขียนเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มลงมือเขียนได้
- 2.) ภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาในการเขียน งานเขียนแต่ละชิ้นส่วนใหญ่แล้วมักใช้ภาษาเขียน นอกจากเป็นงานเขียนที่มีบทพูดร่วมด้วยขององค์ประกอบข้อนี้รวมการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาในบริบทของสังคม ตลอดจนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ไว้ด้วย
- 3.) ความเป็นนักอ่าน ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้ที่อ่านมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนไม่เพียงแต่ด้านความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเขียนของผู้เขียนเอง
- 4.) กระบวนการและการผลิตผลของงานเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่าในการเขียนแต่ละครั้งจะต้องมีลำดับขั้นตอน ไม่ใช่เขียนเพียงครั้งเดียว แต่จะต้องมีการศึกษาข้อมูล มีการวางแผน เพื่อเขียนร่างต้นฉบับก่อน แล้วจึงทบทวนแก้ไขให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพ

5.) การวิเคราะห์รูปแบบภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และความเข้าใจรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภท เพื่อเลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการ

นอกจากนี้ ศิริพร พัวพันธ์ (2532 : 17-18) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนดังนี้

- 1.) กลไกในการเขียน ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา
- 2.) หลักภาษา ได้แก่ การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษานั้น
- 3.) เนื้อหาซึ่งเป็นที่สำคัญมาก ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของงานเขียนนั้น ประกอบไปด้วยความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เขียน ความสามารถที่จะเชื่อมโยงความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบ รวมทั้งความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้ถูกต้องหลักเกณฑ์ทางภาษา

3.1.6 หลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียน

สนิท ตั้งทวี (2531 : 38-40) เสนอแนะหลักสำคัญบางประการในการสอนเขียนไว้ดังนี้

- 1.) ครูควรจะได้ทำการทดสอบความรู้พื้นฐานทางการเขียนของนักเรียนเสียก่อนที่จะมีการสอนกรณีที่ไม่มีแบบทดสอบมาตรฐานก็ควรสร้างแบบทดสอบไว้เอง สำหรับวัดความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการเรียบเรียงข้อความ แบบทดสอบดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนได้ทราบถึงการพัฒนาการทางการเขียน หลังจากได้สอนไปทุกระยะ
- 2.) การสอนทักษะทางการเขียนไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรื่องใดก็ตาม ครูไม่ควรกำหนดเรื่องให้ตายตัว ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียน หรือเขาควรมีส่วนร่วมในการเสนอหัวข้อเรื่องด้วย
- 3.) การสอนทักษะทางการเขียน ครูไม่ควรแยกสอนจากทักษะอื่นๆ คือการฟัง การพูด การอ่าน และสามารถให้สัมพันธ์ไปถึงวิชาการรณคดี หลักภาษา ศิลปะและวิชาอื่นๆ ได้ก็เป็นการดี
- 4.) ทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยากซับซ้อน นักเรียนส่วนมากไม่ค่อยสนใจเรียนเหมือนทักษะอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงควรใช้หลักการเสริมแรงเสริมกำลังใจหลายรูปแบบ
- 5.) การสอนเขียนนั้นครูไม่ควรมุ่งแต่กฎเกณฑ์หรือทฤษฎี ควรให้การปฏิบัติจริง ทำจริง ให้รู้จักคิดเป็นทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
- 6.) การสอนทักษะการเขียนที่จะได้ผลนั้น ไม่ควรใช้คำอธิบายอย่างเดียว ควรใช้สื่อประกอบด้วย เพราะสื่อการสอนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ชัดเจนและไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย
- 7.) ครูควรวางแผนการสอนอย่างละเอียด มีวัตถุประสงค์อะไรบ้างและควรจะให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเน้นพฤติกรรมกรเขียนของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน การนำเข้าสู่บทเรียน

การเรียนการสอนการจัดกิจกรรมที่จะทำให้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ รวมทั้งการสื่อการสอน และเกณฑ์การประเมินผล

8.) นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการวัดผลและสร้างเกณฑ์ในการประเมินผลการเขียน ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบแนวทางในการวัดผลว่าควรจะเป็นอย่างไร เพื่อผู้เรียนจะได้ใช้ดุลพินิจและวิจารณ์งานในการทำงาน

นอกจากนี้ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532 : 109-110) กล่าวว่า ในการสอนทักษะการเขียนผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- 1.) ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลายๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เขียนเห็นแต่บทสนทนา หรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่างๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น
- 2.) ผู้เรียนต้องทราบว่า กลไกต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น
- 3.) ผู้เรียนได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริงเพื่อช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ใ้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
- 4.) ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ผู้สอนใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อาจใช้วิธีการสอนหลายแบบตามที่เป็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนแบบบริบทต่างๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์บริบทที่เป็นพื้นฐานที่จะเป็นของทุกวิธี
- 5.) ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่ากรเขียน คือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดี่ยวๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน
- 6.) ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงาน ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลายๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ฝึกและตรวจสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ฉบับร่างของผู้เขียนแทน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

3.1.7 การพัฒนาความสามารถในการเขียน

บันลือ พฤษะวัน (2536 : 49 - 55) ได้เสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการเขียนให้เกิดประสิทธิภาพที่ดีไว้ ดังนี้

- 1.) ส่งเสริมการเขียนบอกชื่อภาพ เขียนอธิบายภาพ
 - 1.1) ให้โอกาสเด็กวาดภาพตามที่ต้องการโดยอิสระ แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้องบอกชื่อภาพได้
 - 1.2) กิจกรรมการส่งเสริมการแสดงออกทางภาษาไม่ควรจำกัดเฉพาะเขียน ควรจัดกิจกรรมการฝึกและพัฒนาภาษาพูดควบคู่กันหลายลักษณะสลับกันไป เช่น เล่นถาม ทวนคำ ทวน

ประโยค เล่าเรื่องจากภาพ ซึ่งกิจกรรมการส่งเสริมการพูดเป็นประโยค การเล่าเรื่องจะช่วยพัฒนาการสื่อความคิดในการพูด (Speech - Thought) ปูพื้นฐานนำไปสู่ความคิดในการเขียน (Writer - Thought) ได้ดีเป็นลำดับ

1.3) ส่งเสริมการเขียนบอกรายละเอียดและเขียนบรรยายภาพ

1.4) การส่งเสริมการเขียนโดยเติมคำบรรยายหรือบอกภาพ

2.) ส่งเสริมการเขียนเล่าประสบการณ์และนิทานให้ฟัง

2.1) ส่งเสริมให้เขียนเล่ากิจวัตรประจำวัน

2.2) ส่งเสริมการเขียนเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์

2.3) ส่งเสริมการเขียนนิทานที่เคยฟังมา

3.) ส่งเสริมการเขียนเพื่อแสดงความต้องการของตน เช่น เกมเล่นที่เธอชอบที่สุดเป็นเกมอะไรทำไมจึงชอบ รายการโทรทัศน์หรือนิทานที่ชอบเป็นรายการหรือเรื่องใด ทำไมจึงชอบมาก การท่องเที่ยวที่อยากจะไป บอกสถานที่ การเดินทางและจะสนุกอย่างไร ฯลฯ เป็นต้น

4.) ส่งเสริมการเขียนหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูช่วยกำหนดสถานการณ์แล้วให้นักเรียนเขียนบอกความรู้สึกนึกคิด ชอบเกลียดกลัว ในเวลา หรือสถานที่ที่ทำให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้นและเป็นเพราะสาเหตุใด อาจมีเหตุผลหรือไม่มีเหตุผลก็ได้ เช่น ถ้าเธอไปเที่ยวน้ำตก เห็นปลากำลังว่ายน้ำ เธอรู้สึกอย่างไรบอกสาเหตุแห่งความรู้สึกนึกคิด เป็นต้น

นอกจากนี้ สลิล ศิริมงคล (2536 : 37 - 39) เสนอ 10 วิธีในการสอนเด็กให้เขียนเรื่องเป็นสรุปได้ดังนี้

1.) อ่านบ่อย ๆ การส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับการสอนเขียน การอ่านมากเท่าไร นักเรียนจะเก็บสะสมความรู้ ความชำนาญและประสบการณ์ทางภาษามากพอที่จะเป็นเครื่องมือในการเขียนได้ ครูภาษาไทยจึงควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เช่น โครงการยอคนักอ่านน้อย เป็นต้น

2.) ค่อยคิดคำ หมายถึงการฝึกการใช้คำต่าง ๆ ให้คล่องแคล่ว เช่น กลุ่มคำคล้องจองของคำที่เป็นสำนวนโวหาร พังเพย การเลือกใช้คำมาใช้ได้ถูกต้องจะช่วยให้สำนวนการเขียนราบรื่น

3.) จำประโยค ครูต้องฝึกประโยคต่าง ๆ ให้คล่องแคล่ว เช่น ประโยคบอกเล่า คำถาม ปฏิเสธ และประโยคคำสั่ง แล้วจึงฝึกแต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้ฝึกเขียนประโยคเสียใหม่ให้ถูกต้อง เป็นต้น

4.) โลกสี่ส้น เด็กทุกคนชอบวาดรูป จึงควรเปิดโอกาสให้เด็กวาดรูปพร้อมระบายสีได้อย่างอิสระ ตามต้องการโดยครูให้หัวข้อ เช่น สัตว์เลี้ยงที่ฉันชอบ ดอกไม้แสนสวย แล้วให้บรรยายภาพที่ตนวาดนั้น

5.) ฝันสวยหรู นักเรียนสร้างจินตนาการในสิ่งที่ตนอยากได้ อยากเป็น เปิดโอกาสให้เด็กคิดอย่างเสรีแล้วเขียนถ่ายทอดสิ่งปรารถนา เช่น ฉันอยากเป็น ... อาชีพที่ฉันชอบในอนาคต แล้ววาดรูปประกอบ

6.) ดูแล้วเขียน เป็นการบรรยายภาพ อาจจะเป็นภาพเดียว แล้วมีชื่อเรื่องให้หรือภาพหลาย ๆ ภาพต่อเนื่องกัน แล้วตั้งชื่อเรื่องให้ หรืออาจให้เด็กตั้งชื่อเอง

7.) เพียรต่อเติม คือ การแต่งเรื่องต่อจากการที่ครูให้ข้อความไว้ การต่อเติมเรื่องในการฝึกมี 3 ลักษณะ

7.1) ขึ้นต้นเรื่องให้เขียนบรรยายต่อเติมส่วนกลางเรื่องและสรุปจบ

7.2) ให้ส่วนกลางเรื่อง และสรุปให้ ให้นักเรียนขึ้นต้นเรื่อง

7.3) ให้ส่วนต้นและกลางเรื่องให้ต่อเติมเรื่องจนจบอย่างสมบูรณ์

8.) เสริมด้วยคำจาก ข้อที่ 1 ถึง 7 จะให้เด็กได้บรรยายอย่างอิสระเสรี ตามความคิดสร้างสรรค์ เช่น มีภาพให้บรรยายแล้ว ให้คำอีกประมาณ 4-5 คำ หรือมีเพียงคำที่กำหนดและมีชื่อเรื่องให้เท่านั้น

9.) ทำตามเกณฑ์ หมายถึง การเขียนเรื่องตามชื่อเรื่องที่ครูกำหนดหรือการบันทึกประจำวัน การบันทึกข่าวเหตุการณ์ตามแบบที่ถูกต้อง เนื้อหาของเรื่องที่เขียนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการเขียนเรื่องการใช้ภาษาที่เหมาะสม

10.) เล่นก่อนเขียน เพื่อสร้างความสนุกสนานเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยากเขียน เกมต้องสอดคล้องสัมพันธ์กับบทเรียนและจุดประสงค์การเขียน

3.1.8 การวัดผลและประเมินผลการเขียน

ฮีตัน (Heaton, 1990 : 105) กล่าวถึง วิธีการประเมินผลทักษะทางการเขียน ประเภท (Free Writing) ว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะใช้ประเมินความสามารถทางการเขียนของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ ทั้งนี้ ฮีตัน กล่าวว่า การวัดความสามารถด้วยการเขียนด้วยวิธีนี้นักเรียนจะเกิดความคิด ทำให้สามารถที่จะใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน

การวัดผลด้านความสามารถในการเขียนสามารถจะทำให้เกิดความยุติธรรมเพียงตรงและเป็นปรนัยมากที่สุด โดยการสร้างข้อทดสอบอัตโนมัติที่มีความยากง่ายพอเหมาะกับผู้เขียน เนื้อหาที่นำมาให้นักเรียนเขียนจะต้องอยู่ในวงประสบการณ์และเกี่ยวข้องกับกระดำเนินชีวิตของนักเรียน

การกำหนดเกณฑ์หรือตัวบ่งชี้ในการให้คะแนนเรียงความในการพิจารณาหลักการตรวจเรียงความ มีประเด็นสำคัญที่จะให้คะแนนได้ 3 ประเด็นหลัก คือ

- 1.) ความสามารถในการวางโครงเรื่อง เช่น
 - การเขียนคำนำ
 - การวางรูปแบบ
 - การเขียนสรุป
- 2.) ความสามารถในการนำเสนอเนื้อหา เช่น
 - ความรู้ในเนื้อเรื่อง
 - แนวความคิดที่แปลกใหม่
 - การลำดับเรื่อง
 - ความเป็นเอกภาพ สัมพันธภาพ
- 3.) ความสามารถในการใช้ภาษา
 - คำ ประโยค สำนวน
 - กลไกในการเขียน อักษรวิธี เครื่องหมายวรรคตอน

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย

3.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

รอทสไตน์ (Rothstein.1970 : 2622 - A) วิจัยเปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยวิธีแบบโปรแกรมกับการสอนเรียงความแบบเดิม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยให้นักศึกษาทุกคนเขียนเรียงความสัปดาห์ละ 4 ครั้งเป็นเวลา 4 เดือนแล้วให้อาจารย์ 3 คนตรวจผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์คำผิดจากเรียงความที่นักศึกษาเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากแบบสอบถาม พบว่า นักศึกษาพอใจการสอนแบบโปรแกรมมากกว่า สรุปว่านักศึกษายกเขียนเรียงความได้ดี เมื่อเขาเขียนสิ่งที่เขารู้และเขียนจากความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง

เซนต์ โรเมน (St. Romain.1975 : 244) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างของการเขียนแบบสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับสิ่งเร้าต่างกัน การวิจัยนี้ได้ศึกษาถึงการใช้ภาษาพจนานุกรมและภาพหนึ่งเป็นสิ่งเร้าในการเขียนแบบสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่าสิ่งเร้าทั้ง 2 อย่างมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน

โทมัส (Thomus. 1976 : 6320 - A) ศึกษาขอบเขตความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเซาท์คาโรไลนา จำนวน 405 คน ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเขียน มีความสัมพันธ์กับจำนวนของการอ่านอย่างมีนัยสำคัญและผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญและผลสัมฤทธิ์ในการเขียน มีความสัมพันธ์กับจำนวนของการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ประทุมพร ธีระวันธุ์ (2541 : 80) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและเจตคติต่อการเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการให้ผู้อ่านเลือกคำที่มีปัญหาจากเรื่องที่อ่าน (อาร์ เอส เอ็ม) กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการให้ผู้อ่านเลือกคำที่มีปัญหาจากเรื่องที่อ่าน (อาร์ เอส เอ็ม) มีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรัญญา ฤาชัย (2542 : 129) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิธร วงชาติ (2542 : 121) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรรัตน์ รัตนสกุล (2546 : 149) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนเรื่อง และความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่กำหนดคอรรถลักษณะทางภาษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่กำหนดคอรรถลักษณะ มีความสามารถในการเขียนเรื่องมากกว่าที่สอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารงานวิจัย ทั้งในและต่างประเทศสรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการใช้แรงเสริมทางสังคม สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้ และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาไทยสูงขึ้น ทั้งนี้ยังช่วยให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ เช่น พฤติกรรมกล้าแสดงออก พฤติกรรมตั้งใจเรียน และช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว เจ็บขริม แก้งเพื่อน เป็นต้น นอกจากนี้การใช้แรงเสริมทางสังคมยังเป็นวิธีที่ประหยัดค่าใช้จ่าย และไม่ทำให้นักเรียนเป็นคนที่มึนสียเห็นแก่ของรางวัล

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

4.1 ประวัติ

โรงเรียนบ้านบัวมล (เจริญราษฎร์อุทิศ) ตั้งอยู่เลขที่ 59/1 หมู่ 2 ถนน สุขุมวิท 5 แขวงท่า
 แร้ง เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ.2500 อยู่ในชุมชนชานเมือง มีเนื้อที่ 5 ไร่ 2 งาน 49
 ตารางวา ด้านทิศเหนือและทิศตะวันออกติดต่อกับคลองสาธารณะ ชุมชนที่ล้อมรอบโรงเรียนจะอาศัย
 ตามแนวลำคลองสาธารณะ ริมถนนสุขุมวิท 5 และชุมชนวัดอาวุธ อาชีพส่วนใหญ่ของคนในชุมชนคือ
 รับจ้างทั่วไป

ปัจจุบันโรงเรียนบ้านบัวมล มีห้องเรียน 19 ห้องเรียน มีครู 28 คน มีนักเรียนจำนวน 686
 คน โดยทำการสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 6

4.2 ปรัชญาโรงเรียน

ประพฤดิดี มีวินัย ใฝ่คุณธรรม ล้ำเลิศสามัคคี

4.3 สีประจำโรงเรียน

น้ำเงิน - ขาว

4.4 ต้นไม้ประจำโรงเรียน

ต้นจามจุรี

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 54 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ได้จำนวน 54 คน

2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนในข้อ 1 เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน ผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนอย่างง่ายมาจำนวน 16 คน แล้วผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 เครื่องมือ ได้แก่

1. โปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. โปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การใช้แรงเสริมทางสังคม และความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

1.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวชนี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ จุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรม

1.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

1.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมไปดำเนินการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือในวันจันทร์ เวลา 12.10 – 13.00 น. และวันศุกร์ เวลา 14.40 – 15.30 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบทดสอบความสามารถ การเขียนภาษาไทย

2.1 ผู้วิจัยศึกษาขอบข่ายของเนื้อหาจุดประสงค์การเขียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

2.2 ผู้วิจัยศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน จากตำรา เอกสาร และงานวิจัย แล้วสร้างแบบทดสอบ

2.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ชุดเดิมตรวจสอบข้อความให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร โดยดึงออกมาจากจำนวนประชากร จำนวนประมาณ 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์หาความยากง่าย(p) และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(r) ของแบบทดสอบโดยใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่จะนำไปใช้ในการทดลอง

2.5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 2.4 ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (Kuder Richardson – 20 หรือเรียกย่อว่า KR – 20)

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย

ตัวอย่าง

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบอัตนัย ชนิดเติมคำตอบ ให้เติมอักษรหรือสระให้ได้คำที่มีความหมาย แต่งประโยคจากคำที่ครูกำหนดให้ให้ได้ใจความสมบูรณ์ และเรียงลำดับเรื่องราวให้ถูกต้อง

ตอนที่ 1 คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมอักษรหรือสระที่หายไปให้ได้คำที่มีความหมาย

1. _ครี๋อ_หม_ย
2. _รุง_ทพ_หา__ร

ตอนที่ 2 คำชี้แจง ให้นักเรียนนำคำที่ครูกำหนดให้แต่งประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์

1. อาหารกลางวัน
-

2. กิจกรรมยามว่าง
-

ตอนที่ 3 คำชี้แจง ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง โดยใส่หมายเลข 1 – 3 ลงหน้าข้อความ

- ฉันตื่นนอนแล้วอาบน้ำ แปรงฟัน
- ฉันเดินทางมาโรงเรียน
- ฉันรับประทานอาหารเช้าบนรถของคุณพ่อ

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอนที่ 1

ตอบถูกจากเฉลยให้	1	คะแนน
ตอบผิดจากเฉลยให้	0	คะแนน

ตอนที่ 2

แต่งประโยคได้ถูกต้อง	1	คะแนน
แต่งไม่ถูกต้อง	0	คะแนน

ตอนที่ 3

เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง	1	คะแนน
เรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ถูกต้อง	0	คะแนน

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลอง Randomized Control Group Pretest – Posttest Design ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design

การกำหนดการเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

ความหมายของสัญลักษณ์

RE	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการสุ่ม
RC	แทน	กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสุ่ม
X	แทน	การเรียนรู้ที่ได้รับแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
~	แทน	การเรียนรู้ที่ไม่ได้รับแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
T ₁ E	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ของกลุ่มทดลอง
T ₁ C	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ของกลุ่มควบคุม
T ₂ E	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ของกลุ่มทดลอง
T ₂ C	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ของกลุ่มควบคุม

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design เป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในวันที่ 17 มกราคม 2549 แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือในวันจันทร์ เวลา 12.10 – 13.00 น. และวันศุกร์ เวลา 14.40 – 15.30 น. ตั้งแต่ วันจันทร์ที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2549 ถึง วันศุกร์ที่ 3 มีนาคม 2549

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย มาทดสอบกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในวันจันทร์ที่ 6 มีนาคม พ.ศ.2549 แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

2.1 สถิติที่ใช้สำหรับวิเคราะห์หาความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบทดสอบโดยใช้เทคนิค 27 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ

2.2 วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน – 20 (Kuder Richardson - 20)

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม โดยใช้ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed – Ranks Test)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม โดยใช้ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed – Ranks Test)

3.3 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม โดยใช้การทดสอบของแมน - วิตนีย์ (The Mann – Whitney U Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย เพื่อความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของความสามารถในการเขียนภาษาไทย
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานความแตกต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทย
QD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของความสามารถในการเขียนภาษาไทย
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ ความแตกต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทย
N	แทน	จำนวนนักเรียน
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกชัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน – วิทนีย์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ตอนที่ 2 เสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ตอนที่ 3 เสนอผลการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมและกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	18.50	4.50	
หลังทดลอง	8	31.50	3.00	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 เสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

กลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	10.00	3.00	
หลังทดลอง	8	14.50	2.00	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 เสนอผลการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมและกลุ่มที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมและกลุ่มที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลอง	8	14.00	3.00	
กลุ่มควบคุม	8	5.00	2.50	2.00**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) ที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
3. นักเรียนที่เรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 54 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ที่มีความสามารถในการ

เขียนภาษาไทยน้อย จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 เครื่องมือ ได้แก่

1. โปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 ครั้ง พร้อมด้วยใบความรู้ ตัวอย่างนิทาน และแบบฝึกหัดท้าย

โปรแกรม

2. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบอัตนัย ตอนที่ 1 เป็นแบบเติมพยัญชนะและสระที่หายไปคำที่สมบูรณ์ ตอนที่ 2 นำคำที่ครูกำหนดให้มาแต่งประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ ตอนที่ 3 ลำดับเรื่องราวได้ถูกต้อง ทั้ง 3 ตอนจำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p)ระหว่าง .31 - .75 มีค่าอำนาจจำแนก (r)ระหว่าง .25 - .88 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8345

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design เป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในวันที่ 17 มกราคม 2549 แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือในวันจันทร์ เวลา 12.10 – 13.00 น. และวันศุกร์ เวลา 14.40 – 15.30 น. ตั้งแต่ วันจันทร์ที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2549 ถึง วันศุกร์ที่ 3 มีนาคม 2549

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย มาทดสอบกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในวันจันทร์ที่ 6 มีนาคม พ.ศ.2549 แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลัง ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม กับการไม่ได้ใช้การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมกระบวนการเรียนรู้ผ่านเรื่องราวหรือนิทาน ที่จะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง เน้นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดถือการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ดังที่ แมค คาร์ธี (McCarty, 1990 : 9) ได้กล่าวว่า การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและศักยภาพของตน ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างเต็มที่ และมีความสุขในการเรียนรู้ พร้อมทั้งได้ปรับตัวในการเรียนรู้ในรูปแบบอื่นๆ สอดคล้องกับ

แนวความคิดของ สมศักดิ์ สันธุระเวช (2542 : 55) ที่กล่าวว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความถนัด ความสามารถ ประสบการณ์และรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เมื่อเรียนรู้ร่วมกันจึงทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนที่เรียนรู้น้อยกว่าสามารถเรียนรู้จากผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่เรียนรู้มากกว่าก็มีโอกาสเพิ่มทักษะการเรียนรู้ จากการช่วยอธิบายให้ผู้อื่น และส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่เรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรามาศ สังกลาโพธิ์ (2531 : 108 – 114) ที่ ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล กังวาลไกล (2534 : 95 - 98) ที่ศึกษา เกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียน ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถช่วยให้การอ่าน ความสามารถในการเขียน พัฒนาขึ้นและช่วยให้ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และทำให้นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น

จากการสังเกตของผู้วิจัยในขณะทดลอง พบว่า ในช่วงแรกของการใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมนักเรียนให้ความสนใจและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี โดยเฉพาะในการทดลองครั้งที่ 9 – 11 ที่นักเรียนมีความสนใจและให้ความ ร่วมมือมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้มีการร่วมแสดงละคร วาดภาพ ระบายสี จัดทำหนังสือนิทานด้วย ตัวของนักเรียนเอง นักเรียนมีความสนุกสนานที่ได้ทำกิจกรรม ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้การเรียนรู้แบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้ แรงเสริมทางสังคม ทำให้ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นได้

2. นักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม มี ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้แสดงว่าการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรง เสริมทางสังคมก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ไม่ได้รับ การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม สามารถเกิดการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นได้ จากการที่มีครูเป็นผู้คอยให้ความรู้ แบบบรรยาย เรื่องการเขียน ตามแผนการจัดการเรียนการสอนของครู โดยมีสื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น

จากการสังเกต พบว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ดีขึ้น จากการเสริมแรงของครูผู้สอน ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสอนตามแบบคู่มือครู การใช้สื่อการสอน การร้องเพลงประกอบ การให้คะแนนความประพฤติ การให้ของรางวัล ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยสามารถทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการเรียนดีขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นได้

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้เพิ่มขึ้นซึ่งมากกว่าการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมช่วยให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น เนื่องจากมีกิจกรรมที่หลากหลาย และเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ พร้อมทั้งการเสริมแรงทางสังคมยังช่วยให้นักเรียนเกิดแรงกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้จากภายในตัวของนักเรียนเอง โดยครูผู้สอนให้คำชมเชย การยิ้ม การแสดงออกทางสีหน้าถึงความพอใจ อย่างทันทีที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ และอยากจะทำสิ่งนั้นอีก นักเรียนจึงมีความสนใจในการเขียนเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การเรียนรู้เรื่องการเขียนในการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนที่เริ่มจากกิจกรรมที่เรียงลำดับ จากการเขียนสะกดคำซึ่งเป็นพื้นฐานของการเขียน การเขียนแต่งประโยค ซึ่งเป็นทักษะการนำคำมาแต่งประโยค การเรียงลำดับเรื่องราวได้ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้เข้าใจ คือการเขียนเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2542 : 54 – 55) ที่กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้อย่างมีพลังเมื่อผู้เรียนอยู่ในสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการสร้างสรรค์ ด้วยตนเองและได้เห็นผลงานของตนเองที่มีความหมายและสร้างความพึงพอใจส่วนตัวอันจะเป็นแรงจูงใจที่ดี และการมีโอกาเลือกปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญ หากผู้เรียนมีทางเลือกมากขึ้นเท่าไร โอกาสที่จะเกิดความอยากลงมือกระทำก็มากขึ้นเท่านั้น เมื่อผู้เรียนสนใจงานชิ้นหนึ่งอย่างจริงจัง โอกาสที่ได้หาความรู้ใหม่ๆ ย่อมมีมากขึ้น

ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม แต่ได้รับการเรียนรู้จากการเสริมแรงของครูผู้สอน ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสอนตามแบบ

คู่มือครู การใช้สื่อการสอน การร้องเพลงประกอบ การให้คะแนนความประพฤติ การให้ของรางวัล ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยสามารถทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนดีขึ้น แต่ไม่น่าสนใจและไม่เข้าใจเท่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ทำให้ผลการวิจัยที่ปรากฏ แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย เพิ่มมากขึ้นกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับ การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรามาศ สังลาโพธิ์ (2531 : 108 – 114) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ นฤมล กังวาลไกล (2534 : 95 - 98) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถช่วยให้การอ่าน ความสามารถในการเขียน พัฒนาขึ้นและช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และทำให้นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงเกินกว่าการสอนด้วยคู่มือครู และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพร อินทร์หอม.(2542 : 92 - 97) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยพัฒนามากขึ้นมากกว่าการสอนด้วยคู่มือครู

จากการสังเกตนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม พบว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีความคิดสร้างสรรค์ ปรับตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ และเรียนรู้ได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม เป็นเพราะนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมมีอิสระในการเรียนรู้และสร้างสรรค์ผลงาน ได้ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ตามความคิดของตนเอง จึงทำให้เกิดความน่าสนใจ ในการเรียนรู้ ทำให้ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรง

เสริมทางสังคม จะมีความสนใจในการเรียนเป็นช่วงๆ เมื่อได้รับการกระตุ้นจากครู อีกทั้งไม่กล้าแสดงความคิดเห็น หรือซักถาม ครูผู้สอนจะต้องมีการกระตุ้นอยู่เสมอ

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมและการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมต่างก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้ทั้งสิ้น แต่การได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้มากกว่าการไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาการเขียนภาษาไทยได้ ดังนั้นครูที่สอนทางด้านภาษาไทยจึงควรนำวิธีการนี้ไปสอดแทรกในการจัดการเรียนการสอนหรือสอนทั้ง โปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง จะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้ที่จะใช้การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมควรมีการศึกษาข้อมูลหรือได้รับการอบรมจนเกิดความชำนาญก่อนที่จะนำไปใช้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้รูปแบบการสอนอื่นและเทคนิคทางจิตวิทยาอื่น มาพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย เช่น การเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นสำคัญและการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การเรียนรู้โดยใช้แผนผังโน้ตสน์และการเสริมแรงแบบจำกัดช่วงเวลา เป็นต้น

2.2 ควรนำการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมไปใช้ในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ ด้วย ได้แก่ ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการพูด และทักษะด้านการเขียน

2.3 ควรทำการวิจัยเช่นนี้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นอื่น เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2532). *หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- , (2545). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- , (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กุลวดี โรจน์ไพศาลกิจ.(2537).ผลของการเสริมแรงทางบวกในการสอนคิดต่อความรู้และความสามารถของนักศึกษาพยาบาลในการแก้ปัญหาสุขภาพมารดาและทารกแรกเกิดในชุมชน. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (พยาบาล) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ชยันต์ เพชรศรีจันทร์.(2533). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยใช้สื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพเหมือนกับสื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูน .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- เต็มศิริ ดิกลง . (2548). *ผลของการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนนอก (ประชาราษฎร์อนุกุล) เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร . สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.*
- ทศพร จันทนราช.(2534) .*การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรกับการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวทำนบ อำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร*
- นัลดา ขจรนที.(2530). *ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.*

- นฤมล กังวาลไกล.(2534). *การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ*.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- บงอร แก่นจันทร์. (2544). *การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เรื่องเที่ยวงานพนมรุ้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา)มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.ถ่ายเอกสาร.
- บันลือ พดุกะวัน. (2535). *พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเทือง ภูมิภักทราคม.(2535). *การปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์*. ปทุมธานี : ฝ่ายเอกสาร ตำรา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ประพีร์ อุ่นจิตติ.(2531) .*การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสัมพันธ์และไม่สัมพันธ์กับชื่อสัตว์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.อัดสำเนา.
- ประภาพันธุ์ นิลอรุณ.(2530). *การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียน โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์เด็กเล็ก* . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- ปิติพร วาทาธิยาภรณ์.(2547).*ลึงน้อยขอโทษ*.กรุงเทพฯ : บริษัทแปลน ฟอร์ คิดส์ จำกัด.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536) .*การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- มัลลิกา ภักดีณรงค์.(2531). *การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านการเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ* . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- เรณู ผดุงถิ่น.(2517). *การใช้การเสริมแรงทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วัชรินทร์ อำพัน.(2533).*เทพนิยายโจนส์*.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ผู้จัดการเด็ก.
- วัฒนาวิทยาลัย.(2548). *คู่มือคุณลักษณะอันพึงประสงค์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิไลวรรณ คำมัน.(2544) .*การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาพัฒนาคุณภาพชีวิต* . กรุงเทพฯ: บริษัทแคนดิคมีเดีย จำกัด.

- ศศิธร วงศ์ชาติ. (2542). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู . ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สนั่น มีจันทร์หมาก. (2538). ระเบียบวิธีแห่งวิทยาการการสอน . กรุงเทพฯ : บริษัทเท็ดโปรโมชันแอนด์แอดเวอร์ไทซิ่ง จำกัด.
- สมคิด สกุลสถาปัตยกรรม. (2525). ผลของการเสริมแรงสองแบบที่มีต่อการฝึกแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- สมพร สุทัศน์ย์ ม.ร.ว. (2522). การศึกษาเรื่องผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเจียบขริ่มผิดปรกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 . วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.(2526). การปรับพฤติกรรม.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สลิล สิริมงคล.(2539). 10 วิธีในการสอนเด็กให้เขียนเรื่องเป็น . กรุงเทพฯ : การศึกษา กรุงเทพมหานคร.
- สุจริต เพียรชอบ.(2539). ศิลปการใช้ภาษา อันดับที่ 10 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุดา เหลี้ยววิริยาจิจ.(2528).ผลของการสอน โดยกลุ่มเพื่อนและการสอน โดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางแผนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม ต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ปรินญานินพนธ์ (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- สุธามาศ ลังลาโพธิ์. (2531). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ .ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์.(2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร อินทร์หอม.(2542).การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู . ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- สุรศักดิ์ กาญจนการุณ.(2531). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำและความคงทนในการจำของเด็กนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ ด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนแบบปกติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ศุวิทย์ มูลคำและ อรทัย มูลคำ.(2545). *19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ.(2533). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ: บริษัทประยูรวงศ์จำกัด.
- , (2530). *คู่มือครูวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ,(2534). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2*. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินติ้ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.(2537). *รายงานการประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนที่เรียน โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาและสภาพการดำเนินการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อมรากุล อินโชนานนท์.(2529).*การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงตามระยะเวลาแปรปรวนสองแบบกับการคงอยู่ของพฤติกรรมในการทำงานของเด็กปัญญาอ่อน*.วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- อรทัย สุนทรกิจวิทยา.(2542). *การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อรัญญา ฤกษ์ชัย. (2542). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา ชิวพันธ์.(2535). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

Arndt, Valerie. (1987, October). “Six Writers in Search of Texts : A Protocol – based Study of L 1 And L2 Writing” *Elt Journal*.41

Barton, Edward J. and Ascione, Frank R. . *Journal of Applied Behavior Analysis* :12 (1979)

- Brooker, Arthur and Peter Grundy.(1990). *Writing for Study Purposes*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Byrne.Donna.(1988). *Teaching Writing Skills*. NewEdition, Hong Kong : Longman.
- Chadwick, Bruce A. ,and Day Robert C. *Journal of Applied Behavior Analysis* : 4 (Winter 1971)
- Heaton,J.B.(1979). *Writing English Language Test*. London: Longman.
- Rosenbaum, Micheal S. and Breiling, James. . *Journal of Applied Behavior Analysis* : 9 (1976)
- Walker, Richard F., B.J. Baarlett and S. Rattनाविच.(1984,October). *Teacher's Note on a Program of Concentrated Language Encounter Teaching*.
- ,Saowalak Rattनाविच and John W. Oller.(1992). *Teaching all the Children to Read : Concentrated Language Encounter Techniques*. Buckingham : Open University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือรับรอง

ที่ ศธ 0519.12๒๐๑3

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ มีนาคม 2549

เรื่อง ขอใช้ชุดนิทานเพื่อการวิจัย

เรียน บรรณาธิการ สำนักพิมพ์ แสปป์คิดส์

เนื่องด้วย นายอัครศ ทองลักษณ์ศิริ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาอังกฤษและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์วีไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้ชุดนิทาน สร้างเสริมลักษณะนิสัย เรื่อง ลิงน้อยขอโทษ (เรื่อง และภาพ โดย ปิติพร วาทิตยภรณ์) เพื่อเป็นข้อมูลในการ ทำสารนิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอัครศ ทองลักษณ์ศิริ ได้ใช้ชุดนิทาน เพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวุฒิ ปัดโรสง)

รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาระบบและบุคคล
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 09-1619-880

ที่ ศธ 0519.12/3032

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุโขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

24 มีนาคม 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านบัวมล (เจริญราษฎร์อุทิศ)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นายอัครศ ทงลักษณ์ศิริ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมล (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้โปรแกรม การเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน และทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ในระหว่างเดือนมกราคม - มีนาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอัครศ ทงลักษณ์ศิริ ได้เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวุฒิ ปัดไธสง)

รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาระบบและบุคคล
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 09-1619-880

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/3015

วันที่ ๒๔ มีนาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายอัครศ ทองลักษณ์ศิริ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบัวมด (เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์วีไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย และโปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทางสังคม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอัครศ ทองลักษณ์ศิริ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรสุดิ ปัดไธสง)

รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาระบบและบุคคล
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

โครงการการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	<p>1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน</p> <p>2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วม โปรแกรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม</p>	<p>1. ผู้วิจัยให้นักเรียนแนะนำตนเองและผู้วิจัยให้นักเรียนแนะนำตนเองให้เพื่อนรู้จัก โดยให้บอกชื่อจริง – นามสกุล ชื่อเล่น ห้องอะไร ชอบผลไม้อะไร โดยครูจะมีแผ่นภาพผลไม้ให้นักเรียนเลือก มีผลไม้ 8 ชนิดให้นักเรียนเลือกคนละ 1 ชนิด ไม่ซ้ำกัน นักเรียนแต่ละคนต้องจำชื่อเพื่อนให้ได้ และบอกให้ได้ว่าเพื่อนแต่ละคนชอบผลไม้ประเภทใด</p> <p>2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม</p> <p>3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดก่อนการทดลอง</p> <p>4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในช่วงเวลาการทดลอง เช่น การตรงต่อเวลาในการฝึก การส่งแบบฝึกหัด เป็นต้น</p> <p>5. ผู้วิจัยนัดหมายเวลาและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง</p>	1. แผ่นภาพผลไม้
2	ความสามารถในการสะกดคำ	<p>เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ</p>	<p>1. ขั้นนำ ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่มีคำดังต่อไปนี้ “ขนมเค้ก แมลง เหล็ก สามารถ เกือกม้า” แล้วให้นักเรียนลองเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเขียนและการอ่าน</p> <p>2. ขั้นสอน 2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องม้าขนมเค้กให้นักเรียนฟัง</p>	<p>1. นิทานเรื่อง “ม้าขนมเค้ก”</p> <p>2. ใบงานเขียนตามคำบอก</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
			<p>2.2 ผู้วิจัยแจกใบงานที่มีเนื้อเรื่องม้าขนมเล็กให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูใบงาน</p> <p>2.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเขียนตามคำบอก โดยคำที่นักเรียนเขียนคือคำที่นักเรียนได้อ่านมาแล้วในเรื่องม้าขนมเล็ก</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันเฉลยแบบฝึกหัดเขียนตามคำบอก</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปการเขียนคำจากคำที่เคยเห็นมาแล้ว</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	
3	ความสามารถในการเขียนสะกดคำ	เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยเล่นเกมสะกดคำกับนักเรียน โดยผู้วิจัยบอกคำทีละคำแล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบว่าคำที่ผู้วิจัยบอกนั้นสะกดอย่างไร โดยกำหนดให้หนึ่งคำมี 1 คะแนน มีทั้งหมด 5 คำ</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องตุ๊กตาข้าวโพดให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกใบงานที่มีเนื้อเรื่องตุ๊กตาข้าวโพดให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูใบงาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันค้นหาคำที่มีตัวสะกดในแม่เดียวกัน แต่สะกดด้วยพยัญชนะคนละตัว เช่น ข้าวโพด : ปฏิบัติ เป็นต้น โดยให้คะแนนคู่ละ 1 คะแนน</p>	<p>1. นิทานเรื่อง “ตุ๊กตาข้าวโพด”</p> <p>2. ใบงานเรื่องตัวสะกดในมาตราต่างๆ</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
			2.4 นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องตัวสะกดในมาตราต่างๆ 3. ขั้นสรุป 3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันเฉลยแบบฝึกหัดเรื่องตัวสะกดในมาตราต่างๆ 3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องตัวสะกด 3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม	
4	ความสามารถในการเขียนสะกดคำ	เพื่อให้ นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ	1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำนักเรียนร้องเพลง “อักษรนำ” 2. ขั้นสอน 2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องผีเสื้อร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องผีเสื้อร้องเพลงให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือ 2.3 ผู้วิจัยอธิบายเรื่อง อักษรนำ ให้นักเรียนเข้าใจ และยกตัวอย่างคำที่เป็นอักษรนำ เช่น หนังสือ หลากหลาย เป็นต้น 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันค้นหาคำที่เป็นอักษรนำจากเรื่องผีเสื้อร้องเพลง ให้ได้มากที่สุด และให้นักเรียนคิดคำที่เป็นอักษรนำด้วยตนเอง คนละ 5 คำ 3. ขั้นสรุป 3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันเฉลย คำที่ใช้อักษรนำในเรื่องผีเสื้อร้องเพลงว่ามีคำใดบ้าง 3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องอักษรนำ 3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม	1. นิทานเรื่องผีเสื้อร้องเพลง 2. ใบงานอักษรนำ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
5	การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยเล่นเกมกับนักเรียน โดยให้คำแก่นักเรียน 1 คำ แล้วให้นักเรียนช่วยกันนำคำที่ผู้วิจัยให้มาแต่งประโยคที่มีความหมายสมบูรณ์มากที่สุดในเวลา 3 นาที</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องมอลตีผู้กล้าหาญให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องมอลตีผู้กล้าหาญให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือนิทาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการแต่งประโยคให้ถูกต้องตามหลักโครงสร้างประโยค</p> <p>2.4 ผู้วิจัยนำคำใหม่จากนิทานเรื่องมอลตีผู้กล้าหาญ ออกมาจำนวน 5 คำ จากนั้นให้นักเรียนนำคำเหล่านี้แต่งประโยคที่มีความหมายสมบูรณ์และถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค</p> <p>2.5 นักเรียนนำประโยคที่ตนเองแต่งนำเสนอต่อเพื่อนในห้องที่ทำการศึกษา</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยคัดเลือกประโยคที่แต่งได้ใจความสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักโครงสร้างของภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงว่าประโยคที่ยังไม่ถูกต้องนั้นมีข้อที่ควรแก้ไขตรงที่ใด</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	<p>1. นิทานเรื่องมอลตีผู้กล้าหาญ</p> <p>2. ใบงาน</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
6	การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนว่านักเรียนเคยคิดหรือไม่ว่า สัตว์ต่างๆ ในโลกนี้จะมีการพูดคุยกัน หากมีการพูดคุยกันสัตว์เหล่านั้นจะใช้ภาษาอะไร และคุยกันเรื่องอะไร ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องปลาผู้รอบรู้ให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องปลาผู้รอบรู้ให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลงผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือนิทาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยนำคำใหม่จากนิทานเรื่องปลาผู้รอบรู้ ออกมาจำนวน 10 คำ แล้วจับคู่คำเป็น 5 คู่ ให้นักเรียนนำคำแต่ละคู่มาแต่งประโยค ให้มีความหมายสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักโครงสร้างประโยค โดยที่ในประโยคนั้นจะต้องมีคำทั้งสองคำรวมอยู่ด้วย</p> <p>2.4 นักเรียนนักเรียนนำประโยคที่ตนเองแต่งนำเสนอต่อเพื่อนหน้าห้องที่ทำการศึกษา</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยคัดเลือกประโยคที่แต่งได้ใจความสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักโครงสร้างของภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงว่าประโยคที่ยังไม่ถูกต้องนั้นมีข้อที่ควรแก้ไขตรงที่ใด</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	<p>1. นิทานเรื่องปลาผู้รอบรู้</p> <p>2. ใบงาน</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
7	การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนว่า นักเรียนเคยสงสัยหรือไม่ว่า เพราะเหตุใดนกจึงร้องเพลงในยามเช้า ให้นักเรียนช่วยกันตอบ</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องทำไมนกจึงร้องเพลงในยามเช้าให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องทำไมนกจึงร้องเพลงในยามเช้าให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือนิทาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยอธิบายลักษณะประโยคคำสั่ง ประโยคบอกเล่า และประโยคปฏิเสธ</p> <p>2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกคำที่เป็นอักษรนำ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ตัวสะกด จากนิทานเรื่องทำไมนกจึงร้องเพลงในยามเช้า มาอย่างละ 1 คำ และนำคำทั้งสองมาแต่งประโยคคำสั่ง ประโยคบอกเล่า และประโยคปฏิเสธ</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยคัดเลือกประโยคที่แต่งได้ ใจความสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักโครงสร้างของภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงว่าประโยคที่ยังไม่ถูกต้องนั้นมีข้อที่ควรแก้ไขตรงที่ใด</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องการเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	<p>1. นิทานเรื่องทำไมนกจึงร้องเพลงในยามเช้า</p> <p>2. ใบงาน</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
8	การเขียน ลำดับ เรื่องราว	เพื่อให้นักเรียนมี ความสามารถในการ เขียนลำดับเรื่องราวได้ ถูกต้อง	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยเล่นเกมตัวต่อกับนักเรียน และ สนทนากับนักเรียนว่า หากมีตัวต่อตัวใดตัว หนึ่งหายไป หรือต่อผิดที่จะได้รูปภาพ สมบูรณ์ครบถ้วนหรือไม่</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องฝนสามหยดให้ นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องฝนสาม หยดให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลอง ผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือนิทาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการในการลำดับ เรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ ให้ถูกต้อง ให้ นักเรียนฟัง</p> <p>2.4 ผู้วิจัยนำเนื้อเรื่องของนิทานเรื่องฝน สามหยดที่ตัดแบ่งออกเป็น 8 ตอน แจกให้ นักเรียนคนละ 1 ตอน และให้นักเรียน ช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราว ให้เป็นเรื่อง ต่อเนื่องและถูกต้องดังเรื่องที่นักเรียนได้อ่าน ไปเมื่อสักครู่</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันเฉลย การ เขียนลำดับเรื่องราวของนักเรียนได้ถูกต้อง หรือไม่</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องการเขียน ลำดับเรื่องราว</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	1. นิทานเรื่องฝน สามหยด

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
9	การเขียน ลำดับ เรื่องราว	เพื่อให้นักเรียนมี ความสามารถในการ เขียนลำดับเรื่องราวได้ ถูกต้อง	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ครูสนทนากับนักเรียนว่าเวลานักเรียนดูละครหรือฟังนิทานแล้วเคยคิดว่าตนเองอยากแสดงเป็นตัวละครในเรื่องต่างๆ บ้างหรือไม่ หากเคยนักเรียนอยากแสดงเป็นใครเพราะเหตุใด</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยเล่านิทานเรื่องลิงน้อยขอโทษ นายให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกนิทานที่มีเนื้อเรื่องลิงน้อยขอโทษให้นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่าน และลองผลัดกันเล่าเรื่องราวโดยไม่ดูหนังสือนิทาน</p> <p>2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องลิงน้อยขอโทษ โดยนักเรียนทุกคนต้องร่วมแสดง</p> <p>2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งหน้าที่กันว่าใครจะแสดงเป็นอะไร และให้เวลาในการฝึกซ้อม 10 นาที</p> <p>2.5 นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติในเรื่องลิงน้อยขอโทษ ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ชม</p> <p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยสรุปให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการแสดงและการลำดับเรื่องราว</p> <p>3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องการลำดับเรื่องราว</p> <p>3.3 ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาเพิ่มเติม</p>	1. นิทานเรื่องลิงน้อยขอโทษ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
10	จัดทำหนังสือเล่มใหญ่	เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงถึงความเข้าใจความหมายของคำและประโยคของเรื่องที่อ่านได้	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนถึงนิทานเรื่องลิงน้อยขอโทษที่นักเรียนได้เรียนในคาบเรียนที่แล้วว่านักเรียนประทับใจตอนใดของเรื่องมากที่สุด เพราะเหตุใด</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนทราบว่าวันนี้ นักเรียนจะได้ทำหนังสือนิทานเป็นของตนเอง เป็นนิทานเรื่องลิงน้อยขอโทษ และผู้วิจัยอธิบายการทำหนังสือเล่มใหญ่ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนวางแผนและแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น วาดภาพ ระบายสี เขียนเนื้อเรื่อง เป็นต้น</p> <p>2.2 ผู้วิจัยแจกกระดาษปอนด์ ขนาด 26 x 38 เซนติเมตร ให้กับนักเรียนจำนวน 13 แผ่น</p> <p>2.3 นักเรียนดำเนินขั้นตอนการทำหนังสือเล่มใหญ่ตามวิธีที่ผู้วิจัยได้อธิบาย โดยผู้วิจัยคอยดูแลและให้คำแนะนำ</p> <p>2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนนำกระดาษที่วาดภาพ ระบายสี และเขียนเรื่องเรียบร้อยแล้ว มาจัดเรียงเลขหน้าให้ได้ใจความตามเนื้อเรื่อง และเย็บเป็นเล่มให้สมบูรณ์</p> <p>2.5 นักเรียนผลัดกันเล่าเรื่องลิงน้อยขอโทษจากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำขึ้น</p>	<p>1. นิทานเรื่องกบเลือกนาย</p> <p>2. กระดาษสำหรับทำหนังสือเล่มใหญ่</p> <p>3. สีไม้</p> <p>4. ยางลบ</p>

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
			<p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปถึงการ ทำหนังสือเล่มใหญ่ มีประโยชน์ในด้าน ใดบ้าง พัฒนาความสามารถในการเขียน ภาษาไทยของนักเรียนอย่างไร</p> <p>3.2 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม</p>	
11	กิจกรรม เสริมทักษะ การเขียน	เพื่อให้ นักเรียน ได้นำ ความรู้ความสามารถที่ ได้จากการทดลองมาใช้ ในการทำแบบทดสอบ	<p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนถึงนิทานที่ นำมาใช้ประกอบการสอนทั้งหมด 8 เรื่อง นักเรียนประทับใจเรื่องใดมากที่สุด เพราะ เหตุใด</p> <p>2. ขั้นสอน</p> <p>2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักเรียนคนละ 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วย 3 ตอน</p> <p>2.2 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ตอนให้นักเรียนทำอย่างละเอียด</p> <p>2.3 ผู้วิจัยอ่านคำในแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียนภาษาไทย ตอนที่ 1 เพื่อให้นักเรียน ได้เติมพยัญชนะ หรือสระที่ หายไปให้ครบ</p> <p>2.4 ผู้วิจัยควบคุมการทำแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียนภาษาไทยให้อยู่ใน ความเรียบร้อย และอยู่ในเวลาที่กำหนด เมื่อ หมดเวลาในการทำแบบทดสอบผู้วิจัยเก็บ แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ภาษาไทยคืนมาจากนักเรียน</p>	1. แบบทดสอบ ความสามารถใน การเขียนภาษาไทย

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการทดลอง	อุปกรณ์
			3. ขั้นสรุป 3.1 ผู้วิจัยเฉลยแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยให้นักเรียนดู 3.2 นักเรียนร่วมกันอภิปรายสรุปเรื่องการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย 3.3 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม	
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อสรุปผลการทดลองให้นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทดลอง 2. เพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม 3. เพื่อให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้เพื่อสรุปการเปลี่ยนแปลงความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดการเขียนภาษาไทย	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลของการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย 2. ให้นักเรียนอภิปราย ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในการทำแบบฝึกหัดการเขียนภาษาไทยจากนั้นผู้วิจัยสรุปผลให้นักเรียนทราบ 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความสามารถในการเขียนภาษาไทยและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง	

ตุ๊กตาข้าวโพด

ขณะที่ชวานาคคนหนึ่งกำลังเก็บเกี่ยวต้นข้าวโพดอยู่นั้น เขาก็คิดว่าได้ยินเสียงร้องของใครคนหนึ่งดังมาจากที่ที่ไกลออกไป แต่เขาก็ยังคงตัดฟันต้นข้าวโพดต่อไปอีก แล้วเสียงร้องก็ดังขึ้นและดังขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือข้าวโพดกลุ่มสุดท้ายและดูเหมือนว่าเสียงร้องจะดังขึ้นมาจากต้นข้าวโพดกลุ่มนั้น ดังนั้น เขาก็จึงเฝ้ามองลงไปในกลุ่มข้าวโพด และข้างในนั้น เขาก็มองเห็นสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ตัวหนึ่งที่กำลังขึ้นมาจากต้นข้าวโพด กำลังนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นปานหัวใจแหลกสลาย

“เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ” ชวานาเอ่ยถาม

ตุ๊กตาข้าวโพดตัวน้อยๆ จึงเงยหน้าขึ้นมาและพูดว่า “ท่านไม่สนใจใยดีหรอก” แล้วก็ร้องไห้ต่อไปอีก

ชวานาเป็นคนเอื้ออารี เขาก็จึงพูดว่า “เล่าปัญหาของเจ้าให้ฉันฟังสิ บางทีฉันอาจจะช่วยอะไรได้บ้าง”

“พวกชวานาไม่สนใจหรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตุ๊กตาข้าวโพดอย่างไร” ตุ๊กตากล่าว

แต่ชวานาไม่เคยพบเห็นตุ๊กตาข้าวโพดมาก่อนเลยแม้แต่ตัวเดียว ดังนั้น เขาก็ถามว่า “ทำไมเจ้าจึงคิดเช่นนั้นล่ะ”

ตุ๊กตาข้าวโพดจึงเงยหน้าขึ้นมาแล้วพูดต่อไปว่า “พวกเราอาศัยอยู่ในต้นข้าวโพด เราช่วยปกป้องรักษาต้นข้าวโพด และไม่เคยทำร้ายผู้ใดเลย แต่ว่าในทุกๆ ปี พวกชวานาอย่างท่านจะมาพร้อมกับมิดโด้งอันคมกริบ แล้วก็ตัดฟันต้นข้าวโพดทิ้งจนหมดสิ้น ทำให้ตุ๊กตาข้าวโพดที่น่าสงสารอย่างพวกเราไร้ที่พักอาศัย”

ชวานาจึงตอบว่า “เราจำเป็นที่จะต้องตัดฟันต้นข้าวโพด แล้วเอาฝักข้าวโพดไปทำแป้งเพื่อทำขนมปังรับประทาน และแม้เราจะไม่ตัดฟัน พอถึงฤดูใบไม้ร่วง ต้นข้าวโพดก็จะเหี่ยวเฉาร่วงโรยอยู่ดี และตุ๊กตาข้าวโพดอย่างเจ้าก็จะไร้ที่อยู่อาศัย”

ตุ๊กตาข้าวโพดจึงส่งเสียงร้องไห้ขึ้นมาดังๆ และฟุ่ลมหายใจว่า “เป็นเพราะพวกเราตัวเล็กและทำมาจากเปลือกข้าวโพด พวกท่านจึงคิดว่าจะปฏิบัติต่อเราอย่างไรก็ได้ และปล่อยให้พวกเราต้องปราศจากที่อยู่อาศัยในฤดูหนาว”

ชวานาจึงบอกว่า “ฉันจะหาที่อยู่อาศัยให้เจ้า” แล้วเขาก็จับตุ๊กตาข้าวโพดขึ้นมา และนำไปที่โรงนา “คูลี” เขาว่า “เจ้าสามารถอยู่อาศัยอยู่ในที่นี่ได้อย่างสุขสบายและอบอุ่นไปตลอดฤดูหนาว”

แต่ตุ๊กตาข้าวโพดก็พูดว่า “ท่านพักอยู่อาศัยในบ้านอันสวยงามที่สร้างด้วยอิฐ แต่เพราะว่าตุ๊กตาข้าวโพดอย่างพวกเราตัวเล็กและทำมาจากเปลือกข้าวโพด ท่านจึงคิดว่าพวกเราไม่มีค่าพอที่จะพักอาศัยอยู่ในบ้านเรือนดีๆ”

ชวานาจึงบอกว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น” เขาหยิบตุ๊กตาข้าวโพดขึ้นมา นำเข้าไปภายในบ้านของเขา แล้ววางบนขอบหน้าต่างในห้องครัว

“ในนี้” เขาว่า “เจ้าสามารถพักอาศัยในนี้ได้”

แต่ตุ๊กตาข้าวโพดก็ทำหน้าที่กึ่งขมวด และบอกว่า “เพียงเพราะว่าพวกเราตัวเล็กและทำมาจากเปลือกข้าวโพด ท่านจึงคิดว่าพวกเราไม่สมควรที่จะนั่งร่วมกับท่านและภรรยา”

ชวานาก็กล่าวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น” เขาหยิบตุ๊กตาข้าวโพดขึ้นมา นำไปที่ข้างเตาผิง เขาดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมา แล้ววางตุ๊กตาข้าวโพดนั่งลงตรงกลางระหว่างเขากับภรรยา แต่ตุ๊กตาข้าวโพดก็ยังคงไม่มีความสุข

“คราวนี้มีปัญหาอะไรอีกหรือเปล่า” ชวานาถาม

“เพียงเพราะว่าพวกเราตัวเล็กและทำมาจากเปลือกข้าวโพด” ตุ๊กตาข้าวโพดกล่าว “ท่านจึงให้เรา นั่งบนเก้าอี้ที่แข็งกระด้าง ในขณะที่ท่านกับภรรยานั่งบนเก้าอี้ที่อ่อนนุ่ม”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ชวานาบอก แล้วเขาก็ยกเก้าอี้ที่อ่อนนุ่มมาให้ตุ๊กตาข้าวโพด แต่ตุ๊กตาข้าวโพดก็ยังไม่มีความสุข

“ยังมีปัญหาอะไรอีกหรือ” ชวานาถาม

ตุ๊กตาข้าวโพดจึงบอกว่า “เพียงเพราะว่าพวกเราตัวเล็กและทำมาจากเปลือกข้าวโพด ท่านจึงให้เรา นั่งอยู่ตรงนี้ขณะที่ท่านกับภรรยานั่งอยู่ใกล้เตาผิงอบอุ่นและสุขสบาย”

ชวานาจึงบอกว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น เจ้าสามารถที่จะนั่งตรงไหนก็ได้” เขาหยิบตุ๊กตาข้าวโพดไปวางลงเบื้องหน้าเตาผิง แล้วในทันใด สะเก็ดไฟที่แตกกระจายก็กระเด็นมาถูกร่างของตุ๊กตาข้าวโพด และเพราะว่ามันทำมาจากเปลือกข้าวโพด มันจึงปะทุเป็นเปลวไฟขึ้นมา และเพราะว่ามันตัวเล็กมาก มันจึงลุกไหม้เป็นเถ้าถ่านไปหมดก่อนที่ชวานากับภรรยาจะสามารถทำอะไรเพื่อปกป้องมันเอาไว้ได้”

ผีเสื้อร้องเพลง

ในกาลครั้งหนึ่ง ผีเสื้อตัวน้อยตัวหนึ่งเกาะอยู่บนใบไม้ด้วยสีหน้าท่าทางที่แสนจะเศร้าสร้อย หงอยเหงา

“มีปัญหาอะไรหรือ” กบผู้เป็นสหายถามขึ้น

“โอ ไม่มีใครชื่นชมในตัวฉันอย่างแท้จริงเลย” ผีเสื้อกล่าวคร่ำครวญพลางกางปีกสีแดงกับสีฟ้า อันสวยงามออก แล้วก็หุบเข้าไปชิดกันดังเดิม

“เธอหมายความว่าอย่างไรกัน” สหายกบถาม “เมื่อเธอบินล่องลอยไปมา ฉันก็บอกกับตัวเองว่า นั่นคือผีเสื้อที่สวยงามอย่างน่าอัศจรรย์ เพื่อนๆ ของฉันต่างก็คิดว่าเธอนี้ช่างสวยงามอย่างน่าอัศจรรย์ เพื่อนๆ ของฉันต่างก็คิดว่าเธอนี้ช่างงามสง่าเหลือเกิน เธอนี้ช่างน่าพิศวงจริงๆ นะ”

“โอ อย่างนั้นหรือ” ผีเสื้อน้อยตอบ แล้วมันก็กางปีกออกหนหนึ่ง “ใครจะไปสนใจใยดีกับรูปร่างหน้าตาละ เสียงขับร้องของฉันต่างหากที่ไม่มีใครมาชื่นชมยินดีเลย”

“ฉันไม่เคยได้ยินเสียงขับร้องของเธอเลย แต่หากว่าเธอสามารถขับร้องได้ไพเราะเท่าเทียมกับรูปร่างที่งดงามของเธอละก็ เธอกงสามารถเรียกความชื่นชมได้” สหายกบบอก

“นั่นละคือปัญหา” ผีเสื้อน้อยตอบ “ผู้คนพากันกล่าวว่า พวกเขาไม่สามารถได้ยินเสียงขับร้องของฉันเลย ฉันคิดว่าอาจจะเพราะเสียงของฉันนุ่มนวลและสูงเสียดนโศตประสาทของพวกเขาไม่ละเอียดอ่อนพอที่จะรับได้”

“แต่ฉันพนันได้เลยว่าเสียงของเธอจะต้องไพเราะแน่ๆ” กบว่า

“ใช่ เป็นเช่นนั้น” ผีเสื้อน้อยตอบ “เธออยากให้ฉันขับร้องให้ฟังไหมละ”

“แต่ว่า... ฉันเกรงว่าหูของฉันจะไม่ละเอียดอ่อนพอที่จะรับเสียงร้องของเธอได้ แต่ฉันก็อยากจะลองฟังดู” สหายกบบอก

ดังนั้น ผีเสื้อน้อยจึงกางปีกออก แล้วก็อ้าปาก กบจึงมองปีกอันสวยงามของผีเสื้อด้วยความลุ่มหลง เพราะมันไม่เคยได้เห็นปีกของผีเสื้อในระยะใกล้ถึงเพียงนี้มาก่อน

ผีเสื้อน้อยขับร้องต่อไปเรื่อยๆ และกบก็ยังคงเพ่งมองที่ปีกของผีเสื้อราวกับต้องมนต์สะกด แม้ว่ามันจะไม่ได้ยินเสียงขับร้องใดๆ เลย

แต่แล้ว ในที่สุด ผีเสื้อน้อยก็ร้องเพลงจบ และหุบปีกเข้าชิดกัน

“ช่างงดงามเหลือเกิน” สหายกบว่าขณะที่ครุ่นคิดถึงปีกของผีเสื้อ

“ขอบคุณ” ผีเสื้อน้อยกล่าวด้วยความรู้สึกตื่นเต้นในที่สุดมันก็สามารถพบผู้ที่มีความชื่นชมยินดี

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา กบก็มาฟังผีเสื้อน้อยร้องเพลงทุกๆ วัน แต่ว่าสายตาของมันก็ตั้งมั่นอยู่ที่ปีกอันแสนงามของผีเสื้อตลอดเวลา และในแต่ละวัน ผีเสื้อก็ใช้ความพยายามมากขึ้นในการที่จะสร้างความประทับใจให้แก่สหายกบ แต่ว่ากบก็ไม่ได้ยินเสียงเพลงของผีเสื้อเลย

แต่แล้วในวันหนึ่ง ฝึเสื้อกลางคืนตัวหนึ่งที่อิจฉาที่ฝึเสื้อน้อยได้รับความสนใจจากผู้คนมากมาย ก็บินลงมาเกาะที่ข้างๆ ฝึเสื้อน้อย แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ฝึเสื้อน้อย เสียงเพลงของเธอช่างน่าชื่นชมเหลือเกิน”

“ขอบคุณจ๊ะ” ฝึเสื้อน้อยตอบ

“หากว่าเธอพยายามจะฝึกฝนต่อไปอีกสักหน่อย” ฝึเสื้อกลางคืนเจ้าเล่ห์กล่าว “เธอก็สามารถเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียงได้เทียบเท่ากับนกในดิงเกลเชียวละ”

“เธอก็อย่างนั้นหรือ” ฝึเสื้อน้อยถาม พลางรู้สึกภูมิใจกับคำขอ

“ฉันคิดอย่างนั้นจริงๆ” ฝึเสื้อกลางคืนตอบ “ว่าที่จริง บางทีเธออาจจะขับร้องได้ไพอะกว่านกในดิงเกลแล้วก็เป็นได้ เพียงแต่เป็นเรื่องยากลำบากที่จะใส่ใจจดจ่ออยู่กับบทเพลงของเธอ ทั้งนี้เป็นเพราะปีกอันหรรษาของเธอได้หันเหความสนใจของผู้ฟังไปเสีย”

“เป็นอย่างนั้นหรือ” ฝึเสื้อน้อยถาม

“ฉันคิดว่าเป็นอย่างนั้น” ฝึเสื้อกลางคืนตอบ “เธอสังเกตหรือเปล่าว่านกในดิงเกลฉลาดกว่าจึงสวมใส่แต่ขนสีน้ำตาลขุ่นมัว เพื่อจะได้ไม่ดึงดูดความสนใจไปจากเสียงร้องของตน”

“เธอพูดถูก” ฝึเสื้อน้อยร้องตอบ “ฉันโง่เขลาเบาปัญญาไปเองที่ไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้แต่แรก” แล้วมันก็รีบตรงไปเอาดินมาขัดถูปีกทั้งสอง จนกระทั่งสีมันถูกลบไปเกือบหมด และปีกกลายเป็นสีเทา

วันต่อมา สหายกบก็มาเพื่อชมการแสดงเหมือนเช่นปกติ แต่เมื่อฝึเสื้อน้อยกางปีกออก มันก็ร้องขึ้นถามว่า “โอ ฝึเสื้อน้อย เธอทำอะไรกับปีกอันสวยงามของเธอล่ะ” และฝึเสื้อน้อยก็เล่าเรื่องราวให้กบฟัง

“ฉันคิดว่าคราวนี้เธอคงจะใส่ใจกับเสียงเพลงของฉันได้มากยิ่งขึ้น” ฝึเสื้อน้อยบอก

แม้กบจะพยายามตั้งใจฟัง แต่ก็ไม่มีบังเกิดผลอันใด เพราะมันไม่สามารถได้ยินเสียงอะไรเลย ดังนั้น ในไม่ช้ามันก็เริ่มเบื่อหน่าย มันจึงกระโดดกลับไปในสระน้ำ และนับแต่นั้นเป็นต้นมา ฝึเสื้อน้อยก็ไม่สามารถหาใครมาฟังบทเพลงของมันได้อีกเลย

มอลลี่ผู้กล้าหาญ

ครั้งหนึ่ง ขณะที่เด็กหญิงตัวน้อยๆ คนหนึ่งกำลังติดอยู่ท่ามกลางพายุ ท้องฟ้าเริ่มมีดครึ้มลง สายลมเริ่มพัดกระหน่ำ แล้วในทันใดนั้น สายฟ้าก็ฟาดข้ามท้องฟ้า และเสียงฟ้าร้องก็ดังคำราม กึกก้องไปรอบๆ ตัวเธอ มอลลี่ผู้นำสงสารตัวสันเทาด้วยความตกใจกลัว เธอปรารถนาที่จะได้อยู่ในบ้าน กับแม่ของเธอ แต่แล้วฝนก็เริ่มเทลงมา ราวกับว่ากลุ่มเมฆเริ่มแตกกระจาย ประตูสวรรค์เปิดออก และฝนที่สากลงมากก็มีขนาดใหญ่โตเท่าๆ กับกำแพงของเรา

ไถลออกไปเบื้องหน้า มอลลี่มองเห็นกระท่อมน้อยหลังหนึ่ง เธอจึงรีบวิ่งตรงเข้าไป และเมื่อพบว่าบานประตูเปิดอยู่ เธอจึงรีบมุดเข้าไปในกระท่อมอันมือสลัว แต่ทันทีที่เธอปิดประตู ก็มีเสียงคำรามลึกลับๆ ดังขึ้นมาว่า “กรือออ.....เธอเป็นใคร”

มอลลี่เหลียวมองไปรอบๆ ภายในกระท่อมค่อนข้างจะมีมืด และเธอก็มองไม่เห็นผู้ใดเลย

“กรุณาเถอะคะ หนูชื่อมอลลี่” เธอกล่าว “แล้ว เธอเป็นใคร”

“กรือออ..... ฉันคือปีศาจที่น่าสะพรึงกลัว รู้หรือเปล่า” มีเสียงตอบรับดังขึ้นมา

ทันใดนั้น ประกายสายฟ้าที่ฟาดลงมาก็ส่องให้ภายในกระท่อมสว่างขึ้นมาเสี้ยววินาทีหนึ่ง และในช่วงขณะนั้น มอลลี่ก็มองเห็นร่างสีดำใหญ่โตกำลังงอตัวอยู่ที่ฝาผนังอีกด้านหนึ่ง “โ๊ะ” มอลลี่อุทาน

“มีเรื่องอะไรหรือ” ปีศาจที่น่าสะพรึงกลัวทำเสียงคำราม “เธอตกใจใช่ไหม”

“ใช่ ฉันตกใจ” มอลลี่ตอบ “ร่างของเธอดำราวกับถ่าน ใหญ่โตราวกับบ้าน แล้วเธอก็มีขนปกคลุมเต็มไปหมด”

“และมีเสียงคำรามที่น่ากลัวด้วย” ปีศาจร้ายว่า

มอลลี่ผู้นำสงสารพะงหลังด้วยความตระหนก สายฟ้าผ่าฟาดลงมาอีกหนหนึ่ง ประกายสายฟ้าส่องให้เห็นร่างของเจ้าปีศาจร้าย และมอลลี่ก็มองเห็นว่า มันมีกรงเล็บใหญ่โตสีดำ มีดวงตาเรืองเป็นประกาย และมีฟันสีเหลืองซี่มึนหิว

“ตกใจกลัวใช่ไหม” เจ้าปีศาจร้ายตำทับ

“ชะ ใช่” มอลลี่ตอบ

“และฉันยังแข็งแรงเทียบเท่ากับวัวสองร้อยตัว” มันส่งเสียงคำราม และเมื่อประกายสายฟ้าสว่างขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง มอลลี่ก็สามารถมองเห็นมัน ไซ้ขาหลังดิบหลังคากระท่อมกระจายลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า

“โอ...กรุณาเถอะคะ” มอลลี่วิงวอน ในขณะที่สายฝนไหลรินลงมาที่ศีรษะของเธอ ฟ้าร้องดังขึ้น

“และฉันก็กินเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ เป็นอาหารค่า” ปีศาจร้ายทำเสียงคำราม และมันก้มหัวลงและยื่นนิ้วดำที่เร่องรองเป็นประกายข้างหนึ่งเข้ามาชี้ร่างของมอลลี่ผู้นำสงสาร พลังพุดว่า “เข้าใจมั๊ย”

“อาเถอะ” มอลลีคิดอยู่ในใจ “ไม่มีประโยชน์ที่จะหวาดกลัวอีกต่อไปแล้ว หากว่ามันจะกินฉัน มันก็ต้องกิน” ดังนั้น เธอจึงยกกระเป๋าสองใบขึ้น แล้วพาดลงไปที่ยมของเจ้าปีศาจร้าย แล้วเธอรู้อย่างแน่นอนว่า เกิดอะไรขึ้น เจ้าปีศาจร้ายไม่ได้ใช้กรงเล็บอันใหญ่โตจิกตัวมอลลีขึ้นไป และก็ไม่ได้ขย้ำเธอด้วยฟันสีเหลืองซี่ใหญ่โตของมัน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ แรกสุดมันเปลี่ยนเป็นสีเขียว ต่อมาเป็นสีดำ แล้วก็เปลี่ยนไปเป็นสีชมพูสดใส และมีดอกไม้ดอกหนึ่งงอกขึ้นมาจากหัวของมัน

“อะไรกันนี่ เธอไม่ใช่ปีศาจร้ายที่น่าสะพรึงกลัวเลยนี่นา” มอลลีร้อง

“ไม่ใช่หรือ” ปีศาจร้ายว่า

“ไม่ใช่เลย” มอลลีบอก ทันใดนั้นก็มียักษ์บินสวยงามเส้นหนึ่งผูกอยู่รอบตัวเจ้าปีศาจร้าย มอลลีจึงคว้าบินเอาไว้ แล้วก็ดึง และร่างของปีศาจร้ายก็เปิดออก เผยให้เห็นกระต่ายตัวน้อยๆ อยู่ภายใน ทำทางของมันตื่นตระหนกมาก “ได้โปรดเถอะ อย่าเอาฉันไปทำขนมพายเลย”

มอลลีผู้กล้าหาญจึงบอกว่า “ครั้งนี้ฉันจะยังไม่เอาเธอไปทำขนมพาย แต่ว่าเธออย่าได้ไปเที่ยวหลอกเด็กเล็กๆ ให้ตื่นตกใจอีกนะ”

“ฉันจะไม่ทำอีก... ฉันสัญญา” กระต่ายน้อยตอบ แล้วมันก็รีบวิ่งหนีออกไปจากกระท่อม

ในขณะนั้น ท้องฟ้าก็สว่างสดใสขึ้นมาอีกครั้ง ดวงอาทิตย์เคลื่อนออกมาจากกลุ่มเมฆแล้ว มอลลีผู้กล้าหาญจึงออกเดินทางมุ่งหน้ากลับบ้าน และตลอดทางเธอก็ไม่พบเห็นปีศาจร้ายอีกเลยแม้สักตัวเดียว

ปลาผู้รอบรู้

ครั้งหนึ่ง ปลาแฮร์รี่จึงตัวหนึ่งตกลงใจว่าจะว่ายน้ำไปรอบโลก “ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายต่อท้องทะเลเหนื่อเสียดเหลือเกิน” มันบอกกับตัวเอง “ฉันอยากจะรู้ว่าที่อื่นๆ ในโลกนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

ดังนั้น มันจึงแหวกว่ายลงไปทางทิศใต้ สู่มหาสมุทรแอตแลนติกอันลึกดำ มันว่ายไกลออกไปและไกลออกไปจากท้องทะเลที่มันรู้จัก มันว่ายผ่านกระแสที่อุ่นตรงบริเวณเส้นศูนย์สูตร ลงไปสู่มหาสมุทรแอตแลนติกใต้ และตลอดทางมันได้พบเห็นปลาต่างๆ นานาที่น่าแปลกน่าพิศวง ซึ่งมันไม่เคยเห็นมาก่อน ครั้งหนึ่งมันเกือบจะถูกปลาฉลามกิน และเกือบจะถูกปลาไหลไฟฟ้าช็อต และอีกครั้งหนึ่งก็เกือบจะถูกปลาระเบินชงแทงเอา แต่มันก็คงแหวกว่ายต่อไป มันว่ายอ้อมปลายสุดของทวีปแอฟริกาเข้าสู่มหาสมุทรอินเดีย มีปลาต่างๆ มากมายว่ายผ่านมันไป ทั้งปลาระเบิน ปลากระโจงสูง ปลาฉลาม ปลาตาบ ปลาน้ำเงิน ปลาคา ปลาโคลน และปลาควงอาทิตย์ มันรู้สึกพิศวงกับรูปร่าง ขนาด และสีสันที่หลากหลายและแตกต่างกัน ไปของปลาเหล่านั้น

มันว่ายต่อไป จนเข้าสู่ทะเลชวา มันพบเห็นปลาที่กระโจนขึ้นไปเหนือผิวน้ำ ปลาที่อาศัยอยู่ก้นทะเล และปลาที่สามารถเดินได้ด้วยครีบ มันว่ายเข้าไปสู่ทะเลคอรัล ซึ่งมีหอยกับสิ่งมีชีวิตนับล้านๆ กลายเป็นหินและจับเกาะกันเป็นก้อนใหญ่โตปานขุนเขา แต่มันก็คงยังว่ายต่อไป มันว่ายเข้าไปสู่มหาสมุทรแปซิฟิกอันกว้างใหญ่ มันว่ายผ่านบริเวณที่ลึกที่สุดของมหาสมุทร ซึ่งลึกเสียจนมองเห็นน้ำที่ก้นมหาสมุทรเป็นสีดำ ปลาบางชนิดต้องแบกตะเกียงเอาไว้ที่หัว ส่วนปลาบางชนิดก็มีแสงเรืองที่หาง มันว่ายผ่านมหาสมุทรแปซิฟิกแล้วก็บ่ายหน้าขึ้นเหนือ มุ่งสู่ทะเลไซบีเรียอันหนาวเย็น ที่นั่นมีภูเขาน้ำแข็งสีขาวลอยเคลื่อนผ่านมัน ไปราวกับเรือดำใหญ่หิมะ และมันก็ยังคงว่ายต่อไป มันว่ายเข้าไปสู่มหาสมุทรอาร์กติกซึ่งหนาวเสียดจนผิวน้ำทุกแห่งกลายเป็นน้ำแข็งไปเสียหมด มันว่ายต่อไป ผ่านกรีนแลนด์ และไอซ์แลนด์ จนกระทั่งในที่สุดก็ว่ายน้ำกลับมาสู่ทะเลเหนือของมันอีกครั้ง

บรรดามิตรสหายและเครือญาติทั้งหลายพากันมารุมล้อมมันกันอลวน พวกปลาจัดงานเลี้ยงใหญ่โตและสรรหาอาหารที่ดีที่สุดมาให้มัน แต่ปลาแฮร์รี่ก็อ้าปากหวานอ่อนแล้วบอกว่า “ฉันว่ายน้ำไปรอบโลกมาแล้ว ฉันได้พบเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง และได้กินอาหารอันแสนมหัศจรรย์ยิ่งกว่าที่พวกแกจะสามารถจินตนาการได้” แล้วมันก็ปฏิเสธไม่ยอมกินอะไรเลย

แล้วบรรดาเพื่อนๆ และญาติๆ ก็วิงวอนขอให้มันไปร่วมอยู่ในฝูงด้วย แต่มันปฏิเสธว่า “ฉันเคยไปอยู่มาทุกๆ แห่งแล้ว และบริเวณ โชคดีไหนๆ นั้นก็มีดีทึมและเด็กเกินไปสำหรับฉัน” แล้วมันก็ว่ายน้ำออกไปอยู่ตามลำพัง

เมื่อถึงฤดูวางไข่ มันก็ปฏิเสธไม่ยอมเข้าไปผสมพันธุ์ด้วย และพูดว่า “ฉันว่ายน้ำไปรอบโลกมาแล้ว เวลานี้ฉันรู้แล้วว่าในโลกนี้มีปลาจำนวนมากมาย และฉันก็ไม่สนใจกับปลาแฮร์รี่อีกต่อไปแล้ว”

ในที่สุด ปลาแฮร์ริงแก่ชราตัวหนึ่งก็ว่ายเข้าไปหาและบอกกับมันว่า “ฟังนะ หากว่าแกไม่ยอมเข้าไปร่วมผสมพันธุ์กับพวกเรา ไปขโมยปลาแฮร์ริงจำนวนหนึ่งก็จะฝ่อไป และไม่ฟักออกมาเป็นตัวปลา หากว่าแกไม่ยอมอยู่ร่วมกับครอบครัวของแก แกก็จะทำให้พวกเขาโศกเศร้า และหากว่าแกไม่ยอมกินอาหารแกก็จะตาย”

แต่ปลาแฮร์ริงก็ตอบว่า “ฉันไม่สนใจหรอก ฉันได้ไปมาทุกแห่งที่ควรจะไป ฉันได้พบเห็นทุกสิ่งที่คุณจะเห็น และเวลานี้ฉันก็รู้ทุกอย่างที่คุณจะรู้”

ปลาชราสั้นหัวพลางบอกว่า “ไม่เคยมีใครพบเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณจะเห็น หรือว่ารู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณจะรู้หรอก”

“ฟังนะ” ปลาแฮร์ริงตอบ “ฉันได้ว่ายผ่านทะเลเหนือ มหาสมุทรแอตแลนติก มหาสมุทรอินเดีย ทะเลชวา ทะเลคอรัล มหาสมุทรแปซิฟิกอันกว้างใหญ่ ทะเลไซบีเรีย และมหาสมุทรอาร์กติกที่หนาวเย็น จนกลายเป็นน้ำแข็ง ช่วยบอกฉันหน่อยสิว่า ยังมีอะไรที่จะให้ฉันเห็นและรู้อีก”

“ฉันไม่รู้หรอก” ปลาชราตอบ “แต่มันอาจจะมียางบางสิ่งบางอย่าง”

ในขณะนั้นเองก็มีเรือหาปลาค้างหนึ่งผ่านมา ปลาแฮร์ริงทั้งหลายถูกลากติดอวนไป และถูกนำไปยังตลาดในวันเดียวกันนั่นเอง มีชายคนหนึ่งมาซื้อปลาแฮร์ริงตัวนั้นไป แล้วกินมันเป็นอาหารมื้อค่ำ และเขาก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่า ปลาแฮร์ริงตัวที่เขากินเข้าไปนั้น เคยว่ายไปรอบโลกมาแล้ว ได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่ควรจะเห็นมาแล้ว และได้รู้สิ่งต่างๆ ที่ควรจะรู้มาแล้ว

ทำไมนกจึงร้องเพลงในยามเช้า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานเกินกว่าที่ฉันและเธอจะสามารถนึกออก และก่อนที่จะมีการแบ่งแยกระหว่างกลางวันและกลางคืน พระราชาและพระราชินีแห่งแสงสว่างได้ให้กำเนิดธิดาน้อยองค์หนึ่ง เธอเป็นเด็กทารกที่งดงามที่สุดในโลก เมื่อแรกที่เธอลืมตาขึ้นมา ดวงตาของเธอเป็นประกายสดใส เสียงร้องทำให้โลกนี้สว่างไสวไปหมด ทุกแห่งหนที่เธอไป มนุษย์โลกจะรู้สึกปิติยินดีที่ได้พบเห็นเธอ แมกไม้จะงอกงามขึ้นมาให้เธอจับต้อง และยามใดที่เธอผ่านไป สัตว์ทั้งหลายจะออกมาจากโพรงไม้เพื่อเฝ้ามองเธอ

ในถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไป เป็นที่อาศัยของแม่มดแห่งความมืด นางเองก็มีลูกคนหนึ่ง เขาเป็นเด็กอ่อนแอจี้โรค ร่างกายมักจะขาวซีดอยู่เสมอ และบางครั้งก็ผ่ายผอมมาก จนต้องได้รับการพยาบาลดูแลอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งแม่มดแห่งความมืดก็ได้้นำลูกชายของนางเข้าไปในท้องพระโรงและเสนอการแต่งงานระหว่างเขากับเจ้าหญิง เมื่อพระราชาแห่งแสงสว่างปฏิเสธ นางแม่มดชราที่บั่นดาลโทสะ แล้วในยามดึกคืนนั้น นางกับลูกชายก็ได้ลักลอบเข้าไปในพระราชวัง และลักพาตัวเจ้าหญิงผู้เลอโฉมไป สองแม่ลูกยังเธอไว้ในถ้ำอันมืดมิดซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของขุนเขา เจ้าหญิงต้องอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน เธอร้องไห้แล้วก็ร้องไห้อีก แต่ก็ไม่มีบังเกิดผลอันใด นางแม่มดไม่ยอมปล่อยตัวเจ้าหญิงออกมาจนกว่าเธอจะยินยอมแต่งงานกับลูกชายของนาง

ในระหว่างนั้น เหล่าสิงสาราสัตว์ก็ไปตามพระราชาว่า “ธิดาของท่านไปไหนเสียละ เพราะเมื่อเธอจากเราไป โลกนี้ก็มีมืดมิดไปหมด เหล่าพืชพันธุ์ไม้อาจเหี่ยวเฉา และพวกเราจำนวนมากก็ไม่มีอาหารกิน”

พระราชาจึงเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟัง บรรดาสิงสาราสัตว์ทั้งหลายจึงตกลงกันว่าจะช่วยพระองค์ค้นหาธิดา

ดังนั้น สิงโตกับเสือดวจึงพากันไปค้นหาเจ้าหญิงในป่า กระต่ายกับตัวตุ่นพากันขุดรูไปค้นหาใต้พื้นดิน ส่วนปลากับเต่าก็ออกไปช่วยกันค้นหาในทะเลกว้าง แต่ไม่มีสัตว์ตัวใดพบเห็นร่องรอยของเธอเลย ในระหว่างนั้น ผุ่่นกก็บินค้นหาอยู่ตามท้องฟ้าและยอดไม้ ส่วนนกอินทรีก็บินขึ้นไปสู่ออกซุนเขา มันบินสูงขึ้นไปและสูงขึ้นไป ขึ้นไปจนถึง ณ ที่ที่สูงสุดยอด แล้วก็บินข้ามลงไปอีกฟากหนึ่ง ซึ่งเป็นเขตแดนที่มันไม่เคยไปมาก่อนเลย

ในที่สุด นกอินทรีก็เกิดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จึงจำต้องร่อนลงมาเกาะตามโขดหิน อย่างไรก็ตาม มันเกาะอยู่ได้สักครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงอันไพเราะอ่อนหวานกำลังขับร้องเพลงเศร้าๆ มันจำได้ในทันทีว่านั่นคือเสียงของเจ้าหญิง มันจึงร้องเรียกหาเธอ แต่ว่านกอินทรีมีแต่เสียงร้องอันแหบห้าว จึงทำให้เจ้าหญิงคิดว่านางแม่มดชรากำลังกลับมา เธอหยุดขับร้องทันทีและไม่เปล่งเสียงใดๆ ออกมาอีก

เลย นกอินทรียังคงเกาะอยู่ตรงนั้น พลังนิกสงสัยว่าจะทำอะไรดี แต่แล้วมันก็มองเห็นจุดสีดำในท้องฟ้า นั่นคือลูกชายของแม่มดที่กำลังขี่ไม้กวาดของแม่มาเยี่ยมเจ้าหญิง

นกอินทรีจึงรีบหาที่หลบซ่อน และแอบดูลูกชายของนางแม่มดถึงก่อนหिनขนาดมึนที่ปิดปากถ้ำออก ในทันใดนั้น แสงสว่างเรืองรองก็ส่องออกมาจากปากถ้ำ และเมื่อเจ้าหญิงผู้แสนงามออกมาภายนอก ทว่าทั้งบริเวณก็สว่างไปหมด แต่นัยน์ตาของเธอเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา และมีสายรุ้งล้อมรอบกายของเธอ

“โอ” ลูกชายของนางแม่มดร้อง “ฉันเบื่อหน่ายกับการรอคอยเสียเหลือเกิน” เขาคว่าร่างของเธอแล้วปลัดจกล้มลงไปบนพื้น ในขณะที่เดียวกันนั้นเอง นกอินทรีก็ร่อนตกลงมา มันใช้จะงอยปากจิกตีลูกชายของนางแม่มดอย่างดุร้าย แล้วก็ซ่อนร่างของเจ้าหญิงขึ้นไว้บนหลัง ลูกชายของนางแม่มดจึงคว้าไม้กวาดขึ้นมาเหวี่ยงฟาดนกอินทรี และโดยบังเอิญ เขาฟาดถูกศรียะด้านข้างของเจ้าหญิงอย่างแรงเสียจนไม้กวาดหักเป็นสองท่อน แต่เจ้าหญิงก็ยังเกาะนกอินทรีเอาไว้แน่น แล้วทั้งสองก็บินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า

นกอินทรีพาเจ้าหญิงบินข้ามขุนเขากลับมา และเมื่อผ่านที่ใด เธอก็ทำให้โลกที่มีมิติมาเป็นเวลานานสว่างไสวขึ้น ส่วนลูกชายของนางแม่มดก็ขึ้นไม้กวาดตามนกอินทรีกับเจ้าหญิงมา แต่เนื่องจากไม้กวาดนั้นหักแล้ว เขาจึงไม่สามารถบินตามมาทัน กระนั้นก็ตาม ในที่สุด นกอินทรีก็ต้องหยุดพักเหนื่อย มันจึงปล่อยให้เจ้าหญิงลงจากหลังของมัน และบอกให้เธอหาที่หลบซ่อน พร้อมกับสัญญาว่าจะปลุกให้เธอตื่นขึ้นมาในทันทีที่ลูกชายของนางแม่มดเหาะผ่านไปแล้ว

ดังนั้น เจ้าหญิงจึงเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และเมื่อลูกชายที่ขาวซีดของนางแม่มดเหาะผ่านไป ในท้องฟ้า โลกภายนอกก็มีมิติลงอีกครั้ง จนเมื่อเขาผ่านพ้นไปแล้ว นกอินทรีก็พยายามปลุกให้เจ้าหญิงตื่น แต่แรงฟาดจากไม้กวาดทำให้เจ้าหญิงหูอื้อไปเล็กน้อย เสียงร้องอันแหบห้าวของนกอินทรีจึงไม่สามารถปลุกเธอได้ ดังนั้น นกอินทรีจึงไปขอความช่วยเหลือจากนกกระจอก และฝูงนกกระจอกก็พากันส่งเสียงร้องให้ดังเท่าที่จะดังได้ แต่เจ้าหญิงก็ยังไม่ยอมตื่น นกอินทรีจึงบินไปตามเหล่านกกาทั้งหลายที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อให้พวกมันช่วยขับร้องประสานเสียงกัน จนในที่สุดเจ้าหญิงก็ตื่นขึ้นและออกมาจากถ้ำ ทำให้โลกนี้สว่างไสวขึ้นมาอีก

“เร็วเข้า” นกอินทรีร้องเรียก “ขึ้นมาบนหลังของข้า เราจะต้องไปจากที่นี่ก่อนที่ลูกชายของนางแม่มดจะขี่ไม้กวาดผ่านมาอีกครั้ง” ดังนั้น เจ้าหญิงจึงบินขึ้นไปนั่งบนหลังของนกอินทรี แล้วทั้งสองก็บินออกไป พร้อมกับนำแสงสว่างไปยังที่ที่ทั้งสองบินผ่าน

ทั้งนกอินทรีและเจ้าหญิงยังคงบินต่อไปเรื่อยๆ จนตราบเท่าทุกวันนี้ เพราะทั้งสองได้กลายเป็นดวงตะวัน ซึ่งจะคอยเคลื่อนขึ้นไปบนท้องฟ้า ส่วนลูกชายของนางแม่มดก็ได้กลายเป็นดวงจันทร์ และเมื่อสิ้นสุดเวลาของแต่ละวัน นกอินทรีก็ต้องพักผ่อน เจ้าหญิงก็ต้องหาที่หลบซ่อนในขณะที่ลูกชายของนางแม่มดผ่านมา หากว่าเรามองไปยังดวงจันทร์ เราก็จะสามารถมองเห็นลูกชายของนางแม่มดคือ ไม้กวาดที่หักแล้วฟาดไว้บนบ่า เจ้าหญิงยังคงคงดงามดังเช่นที่เธอเคยเป็นเมื่อครั้งกระโน้น เวลานี้

เธอกลายเป็นดวงตะวันไปแล้ว แต่หูของเธอก็ยังคงอื้ออยู่เล็กน้อย และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้เหล่านกกา
ทั้งหลายต้องขับร้องประสานเสียงกันดังๆ ทุกเช้าเพื่อปลุกให้เธอตื่น

ฝนสามหยด

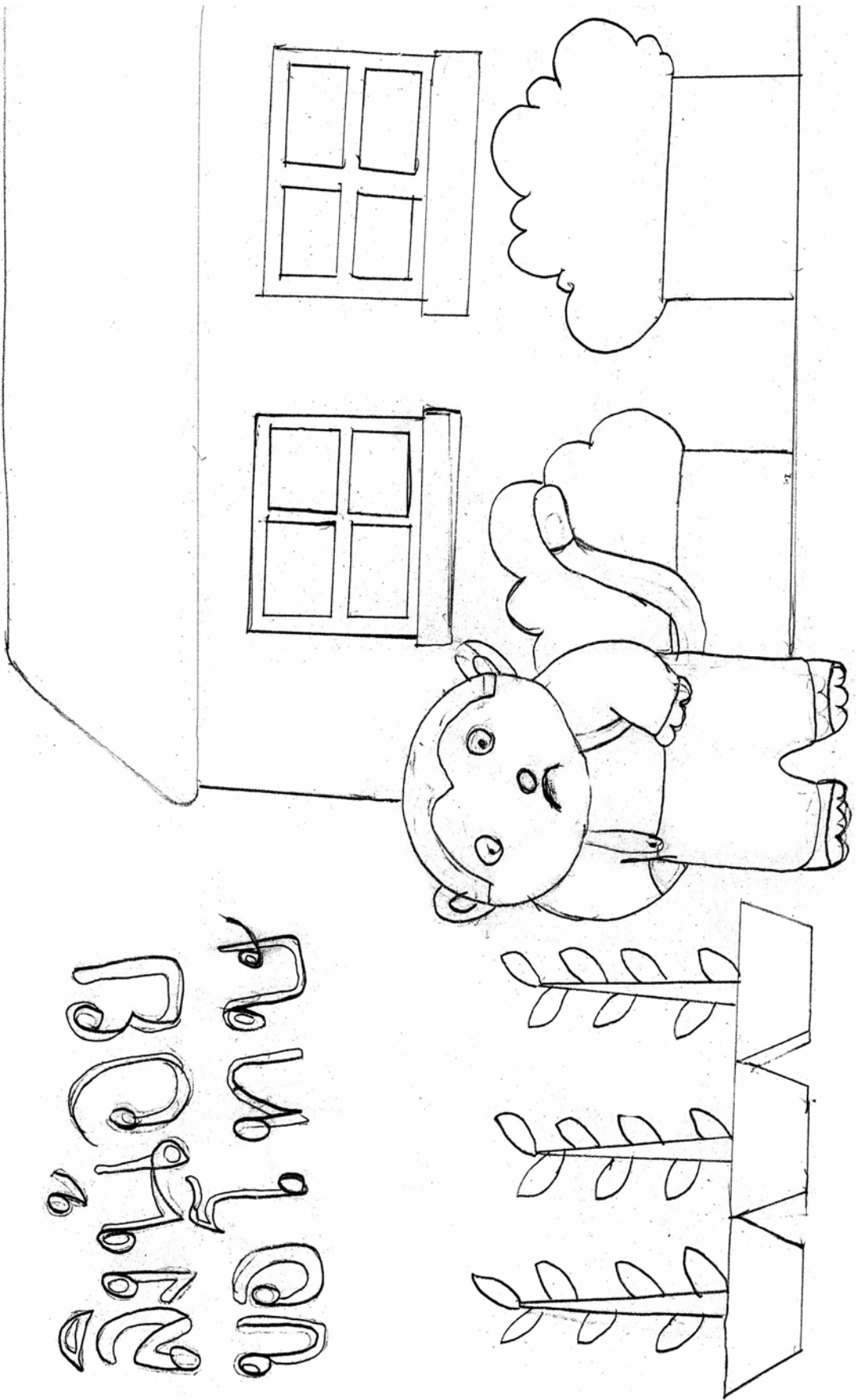
ขณะหยาดฝนหยดที่หนึ่งกำลังร่วงลงมาจากก้อนเมฆ มันก็กล่าวกับหยาดฝนอีกหยดหนึ่งที่ร่วงตามลงมาว่า “ทั่วทั้งท้องฟ้านี้ ฉันเป็นหยาดฝนที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุด”

“ใช่ เธอเป็นหยาดฝนที่ดี” หยาดฝนหยดที่สองตอบ “แต่ว่ารูปร่างของเธอคงามเทียบเท่ากับฉันไม่ได้เลย และตามความเห็นของฉันแล้ว รูปร่างคือสิ่งที่สำคัญ ดังนั้นจึงควรถือว่า ฉันเป็นหยาดฝนที่ดีที่สุดทั่วทั้งท้องฟ้านี้”

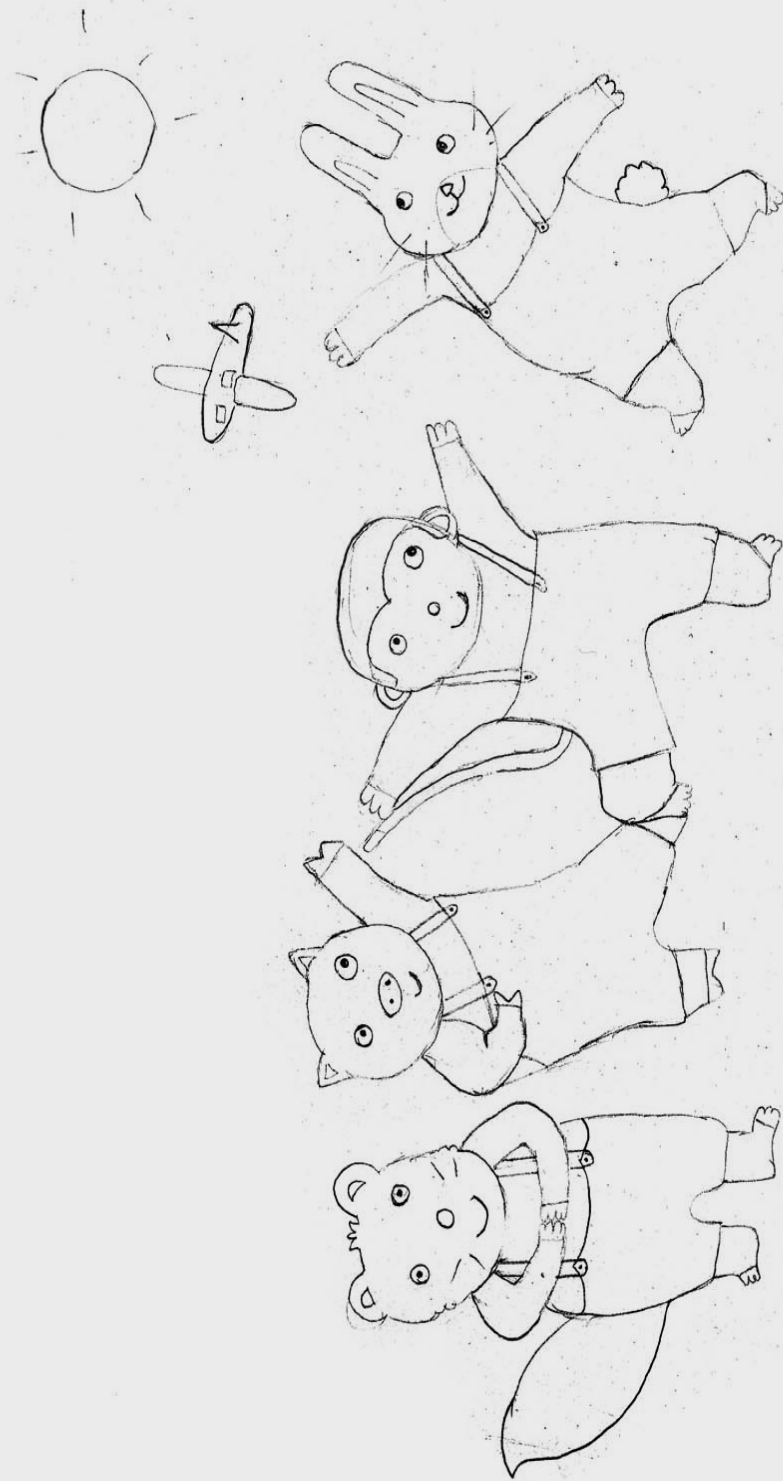
หยาดฝนหยดแรกจึงกล่าวว่า “เรามาทหาข้อยุติสำหรับเรื่องนี้โดยเร็วเถอะ” แล้วทั้งสองก็ขอให้หยาดฝนหยดที่สามช่วยพิจารณาตัดสินความ

แต่หยาดฝนหยดที่สามกลับตอบว่า “เธอทั้งสองกำลังพูดเรื่องไร้สาระอะไรกัน ใช่ เธออาจจะเป็นหยาดฝนที่ใหญ่ที่สุด และเธอก็เป็นหยาดฝนที่มีรูปร่างดี แต่ทุกคนต่างก็รู้ทั่วกันว่า ความบริสุทธิ์ต่างหากที่มีความหมายโดยแท้จริง ฉันสะอาดบริสุทธิ์กว่าเธอทั้งสอง ดังนั้น ฉันจึงเป็นหยาดฝนที่ดีที่สุด ในท้องฟ้านี้”

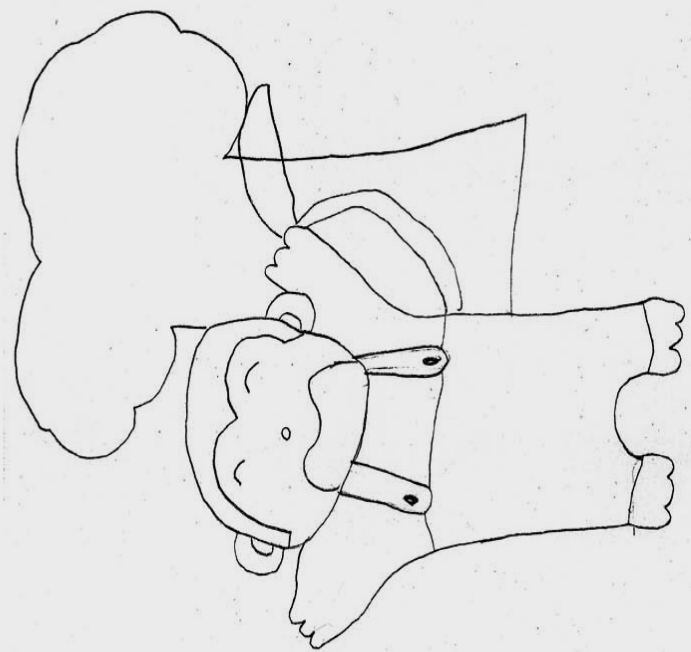
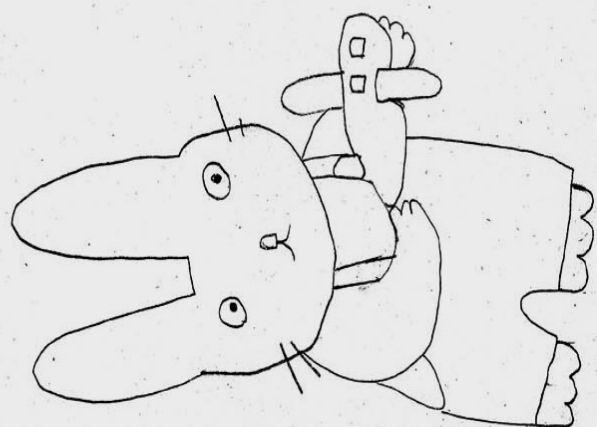
แต่ก่อนที่หยาดฝนอีกสองหยดจะได้ทันโต้แย้งประการใด หยาดฝนทั้งสามก็ตกลงกระทบพื้นแล้วรวมกันเป็นส่วนหนึ่งของแอ่งโคลน

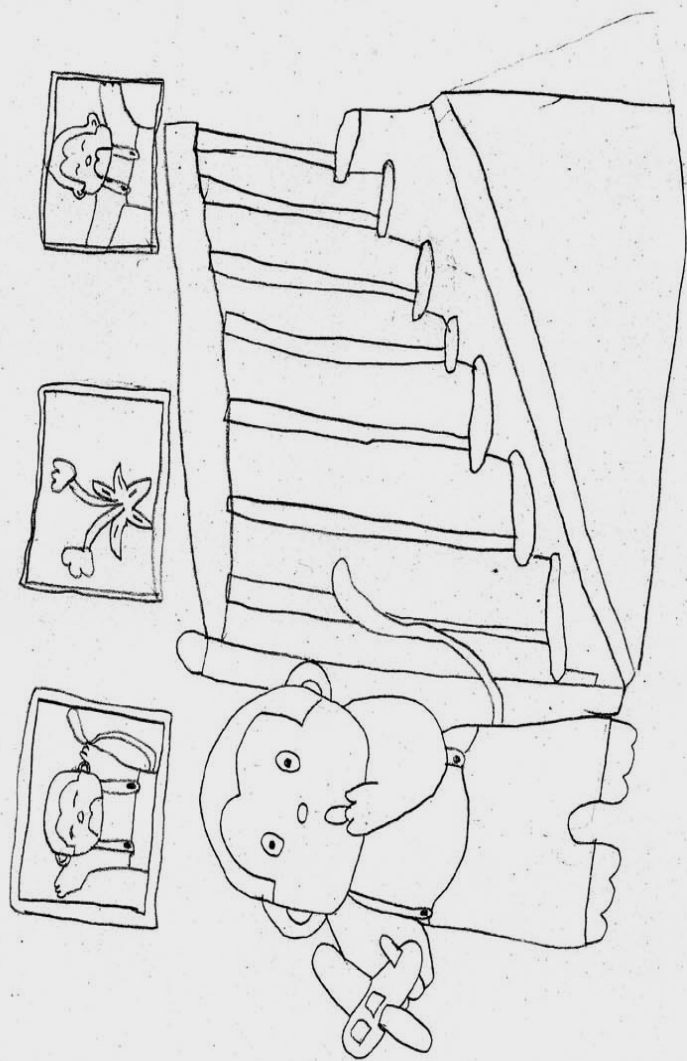
Bachchan

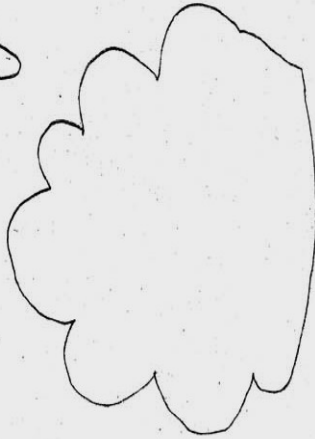
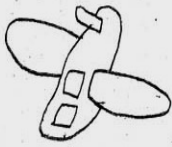
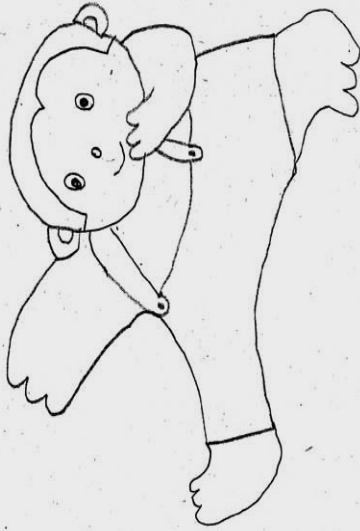
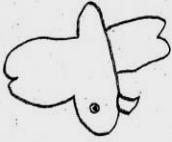
๗
 กิ่งไม้กอดแม่ไม้
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

สิ่งของต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก อยากเอาไปเล่นต่อที่บ้านพี่เสย
 ภาระขายของต่าง ๆ ก็ไปเพื่อนเล่นของให้สิ่งของมาเดี๋ยวของไปเล่น

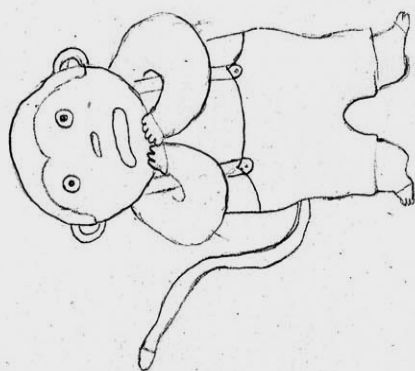
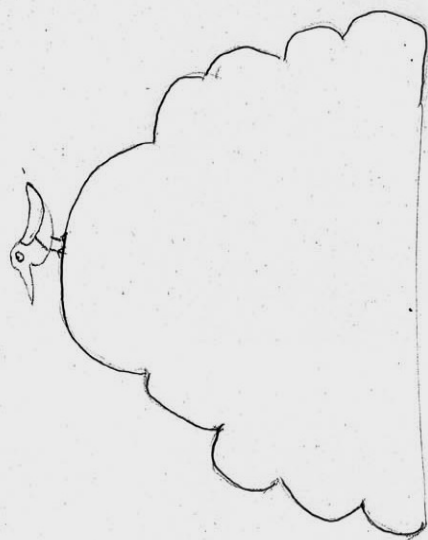

๒๒...บ้านของลุงน้อยเคยเดินทางไป เล่นเครื่องปั้นดินเผา ไม่สนุกเลย
 ออกไปเล่นที่สนามหญ้าดีกว่า

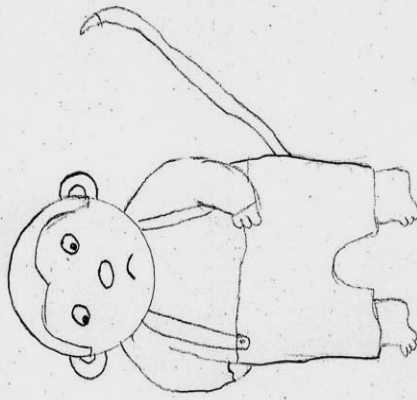
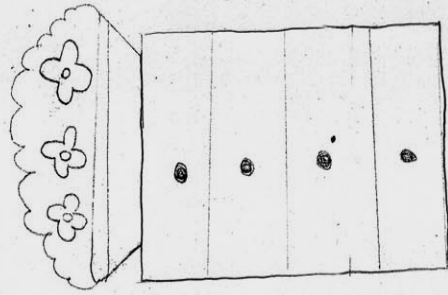

ଲେଖକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା... ଶୁଭାଶୀର୍ଘ୍ୟ ଲେଖିବା ଲିଖନ ପଦ୍ୟ ଲେଖିବା

ସର୍ବୋତ୍ତମ ଲେଖକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଲେଖନ ପଦ୍ୟ ଲେଖିବା

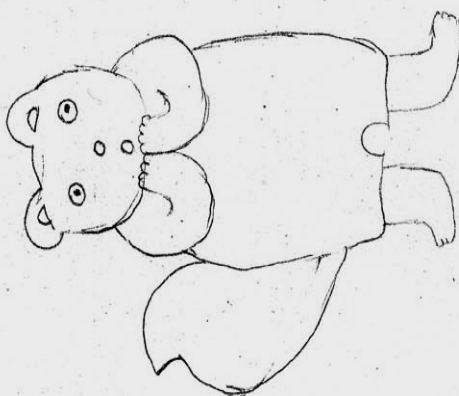
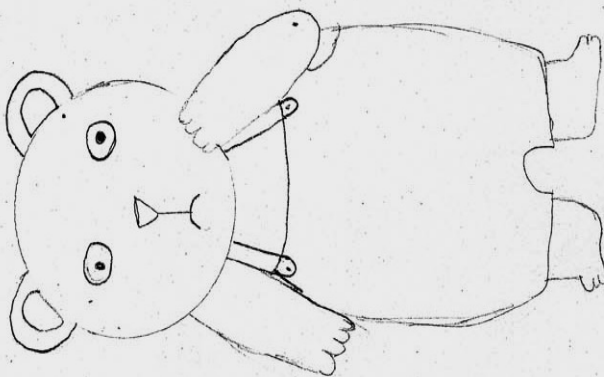
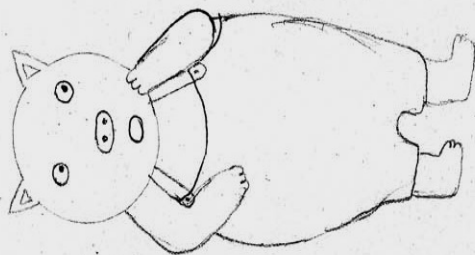
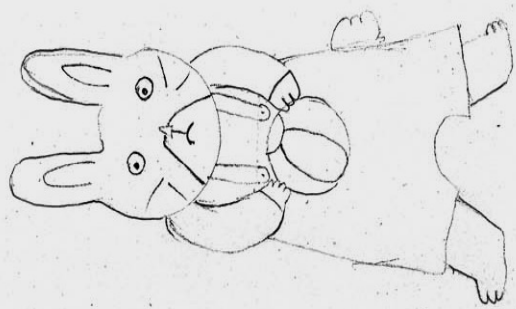

ବିଷକ୍ଷିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଏହାକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ନିମନ୍ତେ ବିଷକ୍ଷିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ
 ଶୁଣାଇବାକୁ ନିମନ୍ତେ ଏହାକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ନିମନ୍ତେ ଏହାକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ନିମନ୍ତେ ଏହାକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ନିମନ୍ତେ

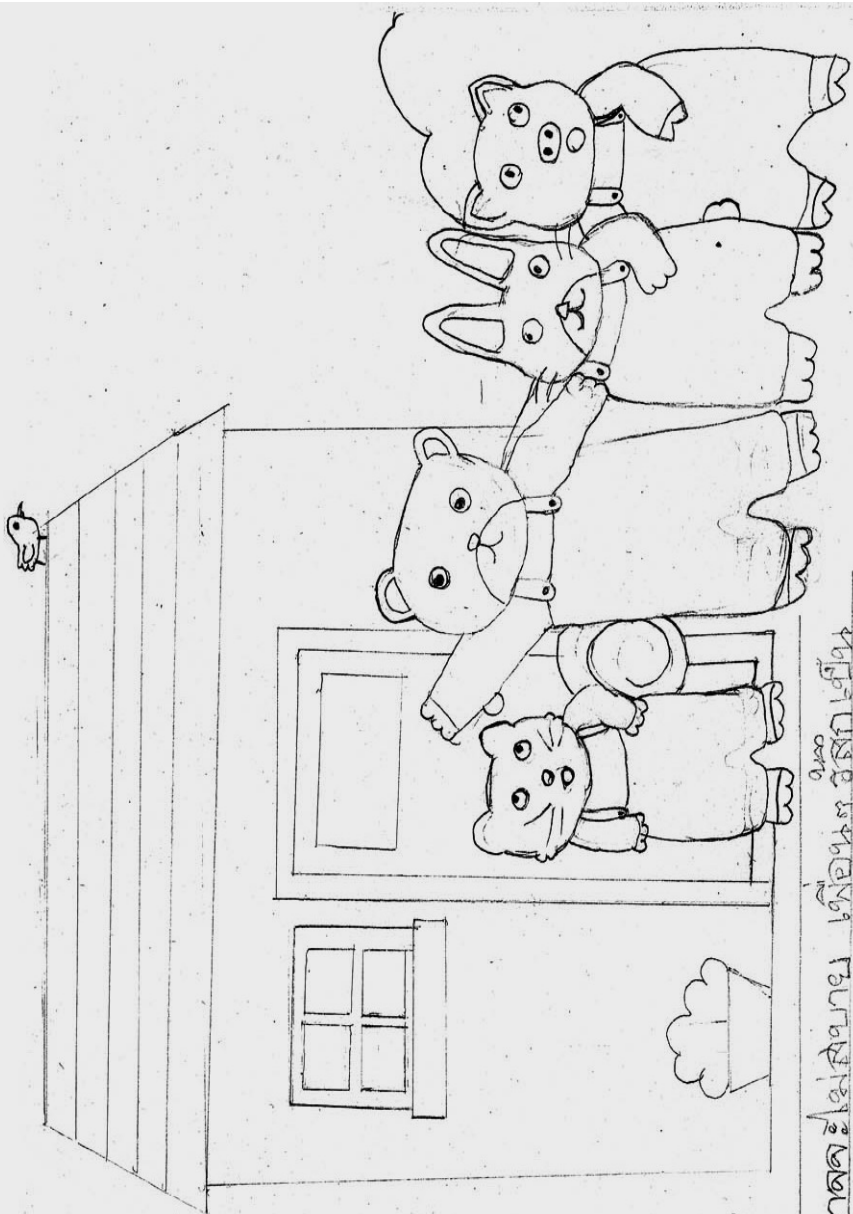

มีตู้เสื้อผ้าที่ทำเสื้อผ้าให้พี่ชายและก๊วยและพี่ชายอีกคน

ไปบอกพี่ชายพี่ชายอีกคน พี่ชาย พี่ชาย... พี่ชายพี่ชาย

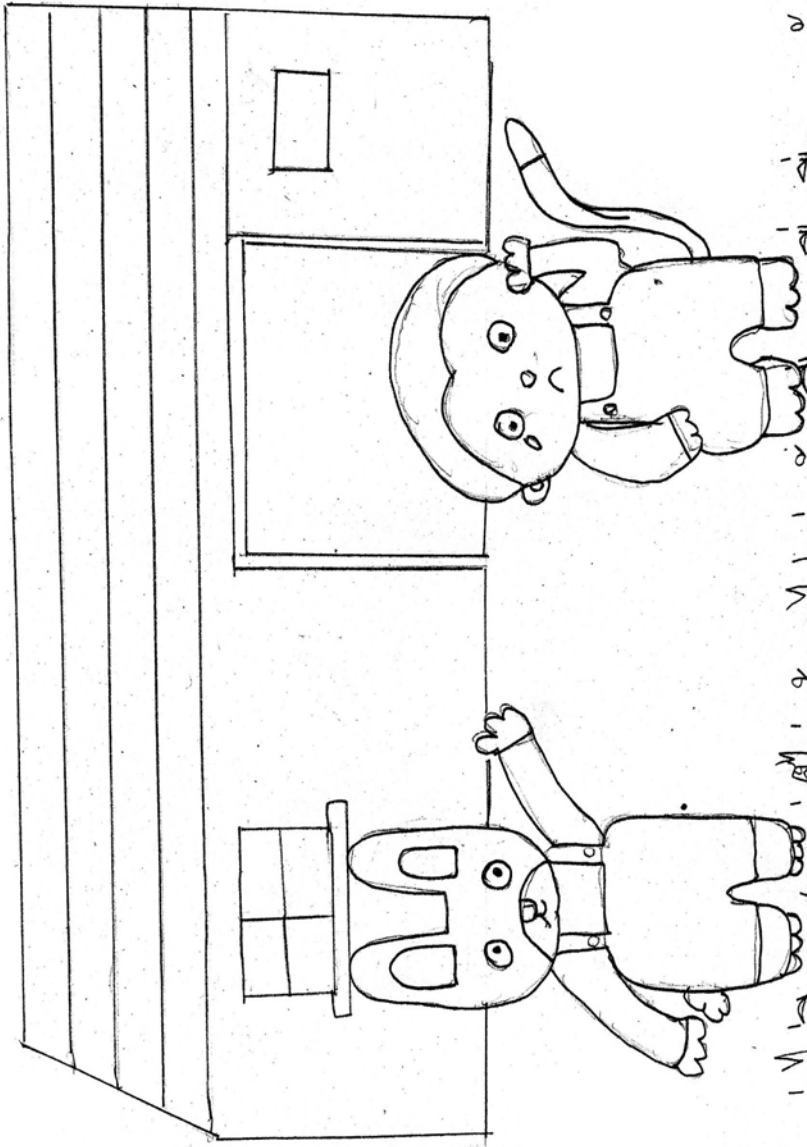

কবিগণের কাব্যসাহিত্যের উৎসাহিত্ব !
কবিগণের কাব্যসাহিত্যের উৎসাহিত্ব !
কবিগণের কাব্যসাহিত্যের উৎসাহিত্ব !
কবিগণের কাব্যসাহিত্যের উৎসাহিত্ব !

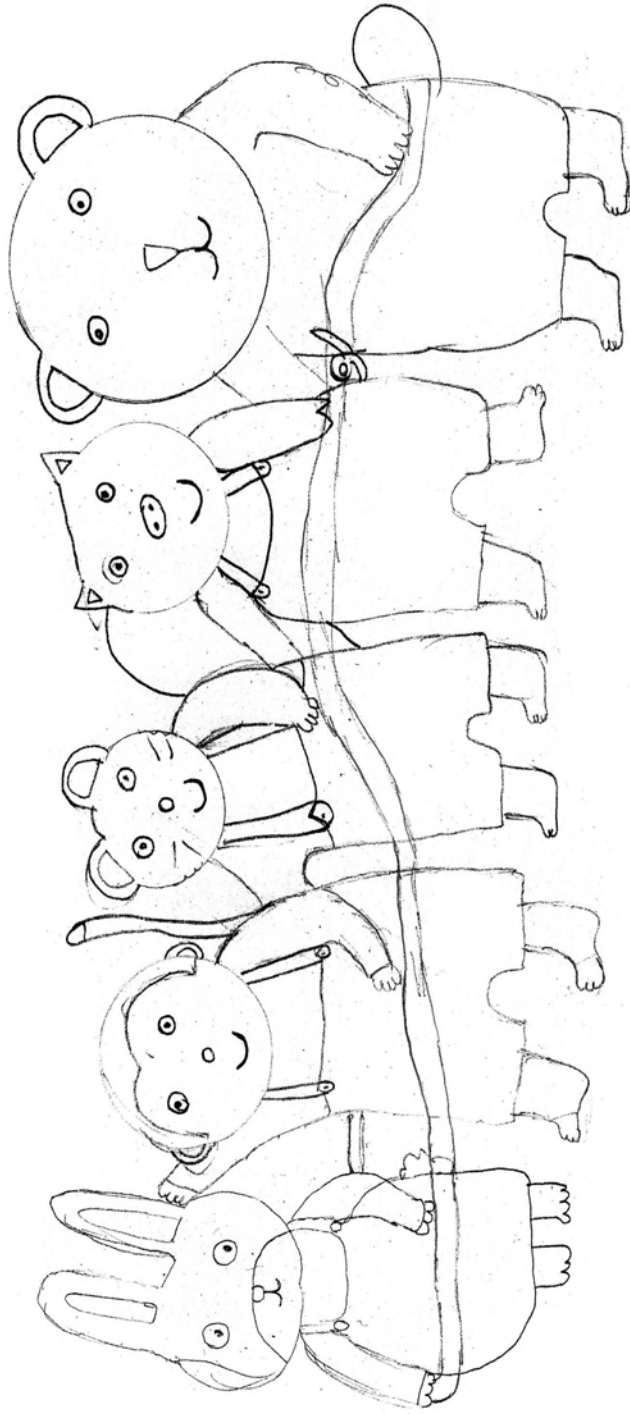

สัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่า เมื่อเห็น ผู้คน ก็หนี

นาง อรุณมาศ กิ่งแก้ว ปทุมธานี

สิ่งโดยยากโดยง่ายที่สุด
 สิ่งที่ไม่สามารถทำได้
 คือการที่จะรักตัวเอง
 และบอกความจริง
 และไม่สนใจที่คนอื่นจะ
 คิดอย่างไร

~ ไร่โย ไปไร่โย เพื่อหยุดใจแก่ใหญ่ เพราะเขา เรื่องมีของแล้ว
แต่สิ่งหยุดใจมากกว่าใคร ๆ เพราะการถกข่อยไปไกลถึงห้องเลขที่หก

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบ
 อัดนัย ชนิดเติมคำตอบ ให้เติมอักษรหรือสระให้ได้คำที่มีความหมาย แต่งประโยคจาก
 คำที่ครูกำหนดให้ให้ได้ใจความสมบูรณ์ และเรียงลำดับเรื่องราวให้ถูกต้อง

ตอนที่ 1 คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมอักษรหรือสระที่หายไปให้ได้คำที่มีความหมาย

1. _ครือ_หม_ย
2. _รุง_ทพ_หา__ร
3. ป_า_จา_
4. สั__ป__ะ__ลาด
5. __าสา__
6. ม_า_มุ__
7. __ห__นค__ว
8. __ร้__ย้ลึ__
9. เห__กา__
10. ค__งอ__ที__
11. __ค__งก__คู__
12. เ__าส__อย
13. ก__ะจก__เ__
14. __ระ__า__วี__
15. __รี__ะ
16. ป__ะ__ย__นี้
17. บ__เว__
18. __า__พื__อง
19. จี__กีย__
20. ขอ__ข__

ตอนที่ 2 คำชี้แจง ให้นักเรียนนำคำหรือกลุ่มคำที่ครูกำหนดให้แต่งประโยคให้ได้
ใจความสมบูรณ์

1. อาหารกลางวัน

.....

2. กิจกรรมยามว่าง

.....

3. ข้าวโพด

.....

4. น้ำตาล

.....

5. กระโดด

.....

6. ฝนตก

.....

7. งดงาม

.....

8. รongเท้า

.....

9. ล่า

.....

10.เตรียม

.....

ตอนที่ 3 คำชี้แจง ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง โดยใส่

หมายเลข

1 – 10 ลงหน้าข้อความ

- นอนขดตัวสั้นอยู่ด้วยความหนาว
- หลังจากที่ได้รับความอบอุ่นแล้วเจ้างูก็แข็งแรงขึ้น
- เข้าวันหนึ่งชาวนาเดินทางไปที่นาของเขาตามปกติ
- ชาวนาเห็นแล้วก็เกิดความสงสาร
- เขาก็เลื้อยไปเห็นงูตัวหนึ่ง
- ปล่อยให้ชาวนาสิ้นใจตายอยู่ตรงนั้นเอง
- ระหว่างที่เขาเดินทางอยู่นั้น
- แล้วมันก็หันมากัดชาวนาแล้วเลื้อยหนีไป
- เพื่อที่จะให้ความอบอุ่น
- จึงเดินเข้าไปอุ้มเจ้างูตัวนั้นมากอด

ภาคผนวก ง

- ตารางค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
- ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
- ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม
- ตารางเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

ตาราง 5 แสดงค่าความยากง่าย(p) ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r) ของแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	ค่าความยากง่าย(p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
1	.75	.25
2	.63	.25
3	.44	.63
4	.44	.63
5	.31	.38
6	.44	.88
7	.38	.75
8	.50	.75
9	.50	.75
10	.69	.63
11	.63	.50
12	.56	.88
13	.69	.63
14	.69	.63
15	.56	.88
16	.69	.63
17	.44	.63
18	.56	.88
19	.50	.75
20	.63	.50
21	.69	.38
22	.56	.88
23	.50	.50
24	.69	.63
25	.63	.25

ข้อที่	ค่าความยากง่าย(p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
26	.75	.25
27	.63	.50
28	.50	.75
29	.38	.50
30	.69	.38
31	.75	.25
32	.63	.25
33	.69	.63
34	.63	.75
35	.50	.75
36	.75	.50
37	.50	.75
38	.75	.25
39	.69	.63
40	.75	.50

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ตามวิธีของคูเดอร์ริชาร์ดสัน
(Kuder Richardson/ KR-20) เท่ากับ .8345

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

คนที่	คะแนนก่อน ทดลอง	คะแนนหลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	
				R^+	R^-
1	15	28	13	3	0
2	12	27	15	6.5	0
3	21	35	14	4.5	0
4	20	35	15	6.5	0
5	25	34	9	1.5	0
6	23	32	9	1.5	0
7	12	28	16	8	0
8	17	31	14	4.5	0
Mdn	18.50	31.50	-	$\sum R^+ = 36$	$\sum R^- = 0$
Q.D.	4.50	3.00	-		

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

คนที่	คะแนนก่อน ทดลอง	คะแนนหลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	
				R^+	R^-
1	9	16	7	7	0
2	13	18	5	4.5	0
3	13	18	5	4.5	0
4	8	12	6	6	0
5	6	7	1	1.5	0
6	3	15	12	8	0
7	12	13	1	1.5	0
8	11	14	3	3	0
Mdn	10.00	14.50	-	$\sum R^+ = 36$	$\sum R^- = 0$
Q.D.	3.00	2.00	-		

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการใช้แรงเสริมทางสังคม

คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	15	28	13	11	9	16	7	7
2	12	27	15	14.5	13	18	5	4.5
3	21	35	14	12.5	13	18	5	4.5
4	20	35	15	14.5	8	12	6	6
5	25	34	9	8.5	6	7	1	1.5
6	23	32	9	8.5	3	15	12	10
7	12	28	16	16	12	13	1	1.5
8	17	31	14	12.5	11	14	3	3
Mdn	18.50	31.50	-	$\sum R_E$	10.00	14.50	-	$\sum R_c =$
Q.D.	9.75	6.75	-	= 98	6.25	5.25	-	38

$$U = 2^{**}$$

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

$$U_1 = (64 + 36) - 98$$

$$U_2 = (64 + 36) - 38$$

$$U_1 = 2$$

$$U_2 = 62$$

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – สกุล	นายอักรศ ทองลักษณ์ศิริ
วัน เดือน ปีเกิด	15 มีนาคม 2523
สถานที่เกิด	34 หมู่ 9 ตำบลตากตก อำเภอบ้านตาก จังหวัดตาก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	6720 เกเอส อพาร์ทเมนท์อาคาร 6 ซอย มหาดไทย วังทองหลาง กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านบัวมล(เจริญราษฎร์อุทิศ) เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร
หมายเลขโทรศัพท์	บ้าน 02-957-8725 มือถือ 09-161-9880 ที่ทำงาน 02-519-8825
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ตากสินราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดตาก
พ.ศ. 2541	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตากพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดตาก
พ.ศ. 2545	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ